

SANATHANA SARATHI - OŽUJAK 2021. GODINE

GLAS UTJELOVLJENJA BOGA – *AVATĀRA VANI*

SLAVA ŽENSKOGA RODA

SVATKO SVOJU ZEMLJU NAZIVA MAJKOM DOMOVINOM

Utjelovljenja ljubavi!

Put djelovanja – *karma mārga* prelijepi je cvijet. Put predanosti – *bhakti mārga* sirovi je voćni plod, put mudrosti – *jñāna mārga* dozreli je voćni plod sa svom svojom slatkoćom koju krije u sebi. Bez cvijeta ne bi bilo voćnog ploda. Nezreli voćni plod prirodno će postati potpuno dozreli voćni plod. Tako da je djelovanje – *karma* temelj za mudrost – *jñāna*.

Ugled zemlje ovisi o njezinim ženama

U ovom svijetu prepunom djelovanja, biti rođen kao žena veliki je dar. No, muškarci, u svojem neznanju, ne prepoznaju veličinu ženâ i smatraju da su nadmoćniji od njih. Muškarci imaju samo tri moći, dok su žene obdarene sa sedam moći: ugledom, bogatstvom vrlina, ugodnim govorom, inteligencijom, moralnom čvrstinom, odvažnošću i strpljivošću. Pravu prirodu žene muškarci ne mogu razumjeti, ne samo u ovoj zemlji, već isto tako ni muškarci u prekomorskim zemljama. Muškarci općenito smatraju da su žene slabe i nesposobne raditi važne poslove. Oni misle da su muškarci fizički snažni i sposobni obavljati težak posao.

To je puko neznanje.

Prva odlika žena je dobar ugled. Bilo da se radi o domu, zajednici ili zemlji, dobar ugled svih njih ovisi o ženama. To je razlog zašto mi našu zemlju nazivamo majkom domovinom, nitko ju ne naziva ocem domovinom. Isto tako, nitko ne postavlja pitanje koji je tvoj jezik? Svatko pita: „Koji je tvoj materinji jezik?” Nitko neće postaviti pitanje: „Koji je tvoj očinski jezik?” Bilo da se radi o poštivanju zemlje, veličini jezika ili napretku društva, sve to ovisi o ženama. Svatko na ovom svijetu govori: „Ovo je moja majka domovina. Ovo je moj materinji jezik. Ovo je moja religija.” Zna li nekoga tko se ne izjašnjava na takav način?

Žene su sposobne dati dobar savjet

Žene su jako inteligentne. One imaju dublje razumijevanje religije i duhovnosti. Ako muškarac želi izvesti religijski obred, on će se u kući uvijek savjetovati sa ženom. Ako suprug želi uspješno dovršiti neki važan posao, on to ne može učiniti bez pomoći svoje žene. Ako se on prvo ne posavjetuje sa svojom ženom, posao kojeg će se prihvatiti neće biti uspješan. Čak i ako je suprug loš, njegova bi mu supruga trebala dati dobar savjet. Ona bi se trebala ponašati kao ministar koji nudi oštroumne savjete svom suprugu. Mandodari je bila Rāvanina supruga. Kao što nam je svima poznato, Rāvana je bio zao čovjek. Zahvaljujući savjetu koji mu je dala Mandodari, on je mogao živjeti tako dugo. Ona ga je uvijek savjetovala: „Rāvana, ti si ponosan zato jer misliš da si obdaren fizičkom snagom, poznavanjem svetih spisa i moći. Ali, ako te Sītā odluči prokleti, ti ćeš se pretvoriti u pepeo. Zato upoznaj snagu žene i ponašaj se u skladu s time.”

Žene održavaju ugled obitelji

Ako muškarac želi izvesti žrtveni obred – *yajña*, njegova bi žena trebala sjesti zajedno s njim. Isto tako, njegova bi žena trebala sudjelovati u svim djelima milosrđa koje muškarac provodi. Kralj Hariścandra smatrao je istinu najvažnijom. Kada je on, kao znak milosrđa, svoje kraljevstvo poklonio mudracu Viśvāmitri, njegova je supruga Chandramathi bila s njim. U protivnom, on ne bi mogao izvesti taj veliki čin milosrđa. Tako da se žena naziva boljom polovicom muža – *ardhāngī*. I ne samo to, žena je ta koja održava ugled obitelji. To je razlog zašto se nju naziva bogatstvom kuće – *grhalakṣmī*. Muškarci mogu zarađivati novac, ali žene održavaju ugled i čast obitelji. Žena je ta koja kuha i poslužuje hranu svakomu u kući. To je razlog zašto ju se naziva bogatstvo – *sampāda*. Bogatstvo ne predstavljaju samo novčanice. Bogatstvo se ne sastoji samo od novca, ono se također sastoji od dobrog zdravlja, dobrih odlika, neokaljanosti i čistoće. Vrlina je bogatstvo, zdravlje je bogatstvo, blaženstvo je bogatstvo, čistoća je bogatstvo. Sve su to različiti oblici bogatstva. Budući da je žena obdarena svim tim odlikama, ona je poznata kao bogatstvo kuće – *grhalakṣmī*. Ona uvijek podržava čast i poštovanje obitelji jer je obdarena vrlinom nježnoga i blagoga govora. U drevna vremena, ako je muž razgovarao s drugim muškarcem u salonu, žena je bila u drugoj sobi. Žena podržava poštovanje obitelji na takav način.

Žene su obdarene velikom snagom razlučivanja

Još jedna velika odlika žena je njihov intelekt – *buddhi*. Žene su inteligentnije od muškaraca. One imaju bolju koncentraciju i izvode sve zadatke na bolji način.

Muškarci imaju sposobnost razlučivanja samo kada se radi o njihovom poslu. Ali, samo se žene ponašaju inteligentno u svim prilikama. Na primjer, i muškarci i žene danas voze skutere, motocikle i automobile. Upitajte policajce tko u većoj mjeri izaziva prometne nezgode. Nema puno nezgoda kada su vozači žene. Koji je razlog tomu? Razlog je taj što žene imaju bolju koncentraciju. I ne samo to. U visokom obrazovanju uglavnom djevojke postižu prvorazredne uspjehe i najbolje rezultate. Što se tiče Bhagavāna, Njemu su i muškarci i žene isti, ali kada biste stvarno mogli vidjeti, ovo je pravo stanje stvari (*smijeh i pljesak*).

Žene uvijek koriste svoju sposobnost razlučivanja da bi otkrile što je dobro, a što je loše. Kada otac traži ženika za svoju kćer, on će pogledati kakvo je obrazovanje i profesija budućeg mladoženje dok će njegova supruga provjeriti povijest obitelji i njezin ugled. Žena je ta koja provjerava mladoženjine rođake i buduće izgled bračne zajednice. S druge strane, muškarac prenapljeno donosi odluku i kasnije se zbog toga kaje. *Žurba dovodi do propusta, propust dovodi do brige. Zato nemojte žuriti.* Muškarac pokazuje svoju odvažnost samo na riječima, ali žena ima snagu srca. Kada muškarac dođe iz ureda iscrpljen, razočaran i potišten, njegova mu supruga daje 'injekciju glukoze' svojim blagim, utješnim i ohrabrujućim riječima. Muškarac to zna, ali neće to otvoreno priznati. (*smijeh i pljesak*).

Muškarac napreduje u životu zahvaljujući podršci svoje supruge. Samo žena može razumjeti sve aspekte određene situacije, muškarci imaju samo površno razumijevanje. Usprkos dolasku velikog broja stranaca u našu zemlju, kultura drevne Indije – *Bhārata* još uvijek je živa zahvaljujući ženama ove zemlje.

Žene su obdarene vrlinama mira i poniznosti

Žene su obdarene vrlinom mira. One održavaju mir u obitelji usprkos brojnim poteškoćama s kojima se suočavaju zbog nekih rođaka. One potihopate u svojoj nutrini, ali to ne pokazuju jer žele sačuvati ugled i poštovanje obitelji. Muškarci imaju napuhani ego zato jer rade u uredu i zarađuju novac. Iako žene isto tako rade i zarađuju novac, one nemaju tu vrstu ega. One su uvijek ponizne. Ponekad se i žene svađaju, ali u većini slučajeva one su tihe i smirene. Odvažnost muškaraca ovisi o snazi njihovih žena. Muškarci se samo pretvaraju da su odvažni, ali žene su u stvarnosti puno odvažnije od muškaraca. Mnoge žene zauzimaju visoke položaje u nekoliko zemalja. Indira Gandhi bila je premijerka Indije tijekom 15 godina. Isto tako, žena je bila premijerka Ujedinjenog Kraljevstva. Na Šri Lanki su premijerka i predsjednica bile žene. Prema tome, žene imaju neizmjernu odvažnost i mogu voditi i zaštititi njihove zemlje.

Kada se radi o predanosti, žene su na prvome mjestu, a nakon toga muškarci polako slijede. Žene su u prvim redovima i na duhovnom putu. Bez predanosti Bogu, pojedinac nije nigdje. Mnoge su žene postigle oslobođenje zahvaljujući svojoj predanosti Bogu. Dakle, žene nisu ni slabe niti manje vrijedne. One zaslužuju jednako poštovanje kao i muškarci.

Dok otac zarađuje novac i održava obitelj, majka njeguje djecu i brine se za njihovo obrazovanje i ponašanje. Većinom zahvaljujući utjecaju majki, djeca uspijevaju u životu. Žene su moćne u svim dijelovima svijeta. Ne postoji ništa što one ne bi mogle učiniti zahvaljujući svojoj unutarnjoj snazi. Zahvaljujući nježnoj brizi Šite, Lava i Kusha su postigli veličinu. Rāma je postao Bog, a rodila ga je

Kausalyā.

Govoreći u duhovnom smislu, u ovome svijetu svi su žene. Samo je Bog muškarac – *puruša*. Na neki način, cijeli je svijet 'koledž za djevojke'. Kada se u tom djevojačkom koledžu igra predstava - kralj, kraljica, ministri, sluge i ostali - svi su žene, iako su odjenuli odjeću koju nose muškarci u skladu s ulogom koju igraju. U ovom svijetu, hrana, spavanje, glad i strah svojstveni su i muškarcima i ženama; i jedni i drugi jedu, plaču i gomilaju želje. Razlika je samo u tijelu.

Da bi pokazao odlike i sposobnosti ženâ i razliku između muškaraca i ženâ, Kṛṣṇa je jedanput odigrao predstavu. Kṛṣṇa je postavio čuvara na glavna vrata Brindāvana i naredio mu: „Pobrini se da ni jedna žena ne uđe u Brindāvan.” Jednoga je dana Rādhā došla na vrata i čuvar joj je uskratio ulaz. Kada ga je upitala koji je razlog, čuvar joj je rekao da ženama nije dozvoljen ulazak u Brindāvan. Na to je Rādhā rekla: „Brindāvan pripada svima. Govinda pripada svima.” Upitala je čuvara: „Tko si ti i zašto si ovdje?” Čuvar joj je odvratio: „Ja sam muškarac. To je razlog zašto sam ovdje.” Rādhā je odvratila: „Ti samo zamišljaš da si muškarac. Na ovome svijetu nema muškaraca, svi su samo žene. Samo je Bog muškarac. On je Bog – *puruša*. Svi ostali su samo oni koje je On stvorio, priroda – *prakṛti*. Cijeli je univerzum pratvar – *prakṛti*, a Bog je jedini muškarac – *puruša*.”

Svijet simbolizira ženski rod. Svatko svoju zemlju naziva majkom domovinom. Sva su tijela rođena od majke zemlje. Mi našu zemlju nazivamo majkom domovinom. Svakomu je majka najvažnija. Majčinski osjećaji su bez premca jer oni osiguravaju dobrobit zemlje, napredak društva i obitelji.

(Nastavit će se u sljedećem broju...)

-Bhagavānov govor održan u Sai Sruthi, Kodaikanal, 19. travnja 1996. godine

Uključite se u izvođenje bogoštovnog obreda - pūjā, meditaciju – dhyāna ili ponavljanje Božjeg imena – japa s jednousmjerenom pozornošću tako da kada završite, vaše lice treba biti ozareno svjetlom svjesnosti. Vrata se stavljaju na kuću da omoguće ulazak onima kojima vi dopuštate da uđu. Pazite na vrata da psi i magarci, prašina i lišće ne uđu kroz njih. Osjetila i um su vrata kroz koja se loši utjecaji mogu uvući u vašu svijest i tamo pronaći svoj dom.

-Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

Priče o Kṛṣṇi - bhāgavata vāhinī

2. poglavlje

KAKO JE NASTALA BHĀGAVATA

Kralj Parikṣit bio je sām Abhimanyu, koji je dospio u nebesko prebivalište junaka. Dok je Parikṣit bio još embrio u utrobi svoje majke Uttare, vidio je oštru strijelu koju je odapeo Aśvatthāman kako leti prema njemu odašiljući varnice bijesa i strave s namjerom da ga uništi. Ali istog trenutka ugledao je i osobu blistave ljepote naoružanu strašnim diskom kako siječe tu strijelu na stotinu komadića. Kraljevski fetus bio je ispunjen čuđenjem i zahvalnošću.

Duboko se zamislio nad osobinama svoga spasitelja. „Tko je on? Zasigurno sa mnom boravi u ovoj utrobi jer je ugledao strijelu istoga trenutka kad i ja. Ali on je tako neustrašiv i spretan pa ju je mogao uništiti prije negoli me ona pogodila.

Može li on biti moj brat po majci? Kako je došao do diska? Ako je on obdaren diskom, kako to da nisam i ja? Ne, on nije običan smrtnik.” Dugo je tako raspravljao sâm sa sobom.

Nije mogao zaboraviti to lice, taj lik, toga dječaka koji je blistao sjajem milijuna sunaca, blag, blažen, plav kao čisto nebo. Nakon što ga je tako dramatično i tako milostivo spasio, nestao je. Parikšit je imao taj lik stalno pred očima i želio ga je ponovno vidjeti. U svakom koga je ugledao tražio je sličnost s likom kojega je s poštovanjem nosio u svom srcu.

Tako je rastao u majčinoj utrobi razmišljajući o tom liku. Ova razmišljanja preobrazila su ga u prekrasno novorođenče. Kad je ugledao svijet, mjesto njegova rođenja osvijetlila je čudesna svjetlost. Žene koje su dvorile Uttaru bile su zaslijepljene i začuđene tim blještavilom.

Došavši k sebi, Subhadrā, Abhimanyuina majka, poslala je poruku Yudhištthiri, najstarijem od braće Pāṇḍava, objavljujući rođenje. Braća su se razveselila kad su čula sretnu vijest koju su zabrinuto iščekivala. Naredila su da zasviraju trube i zazveckaju oružje u čast ovoga događaja jer se rodio potomak kraljevske obitelji, nasljednik prijestolja Pāṇḍava.

Narod je čuo grmljavinu oružja i pitao se za razlog veselja. Nagrnulo je u velikom broju i sa zanosom prema Indraprasthi. Svaki kutak kraljevstva bio je prepun veselja zbog sretnog događaja. Grad je u trenutku pretvoren u nebeski vrt spreman da bogovi prirede slavlje ljudima. Sve koji su došli Yudhištthira je ponudio raznim vrstama slatkiša. Darovao je nekoliko krava svećenicima te poslao dvorske dame da pred žene iznesu zlatne kutije pune šafrana i kumkuma. Svećenici su dobivali

svilenu odjeću i skupocjeni nakit. Stanovnici su bili poneseni radošću što dinastija sada ima sigurnog nasljednika. Dan i noć bučno su slavili i veselili se.

Sljedećeg dana Yudhišt̥hira je pozvao obiteljskog svećenika Kṛpacāriyu i naredio mu da obavi obred prvog kupanja – *jatākarman*. Nagradio je svećenike raznovrsnim skupocjenim nakitom. Učeni ljudi i svećenici blagosloville su dijete i vratili se kućama.

Treći je dan Yudhišt̥hira pozvao glasovite astrologe kao i poznate hiromante i proroke jer je želio znati hoće li kraljevstvo biti slavno, a život u njemu siguran za vrijeme vladavine princa koji se rodio da ponese teret države. Primio ih je na dvoru s tradicionalnom gostoljubivošću, dodijelio im odgovarajuća mjesta u dvorani, nudeći ih mirisima i svilom.

Kralj se pred njima duboko poklonio i pao na koljena sklapajući ruke sa strahopoštovanjem, moleći: „O mudri ljudi, vi koji znate prošlost, sadašnjost i budućnost, proučite horoskop ovog djeteta, izračunajte položaj zvijezda, konstelaciju i utjecaj planeta koje će voditi njegov život i recite mi kakva će biti njegova budućnost!“ Zabilježio je točno vrijeme rođenja i bilješku je, na zlatnoj podlozi, stavio pred njih.

Panditi su uzeli taj podatak i rasprostrli planove položaja planeta te ih pažljivo proučavali. Veselili su se dok su donosili zaključke do kojih su dolazili. Nisu mogli naći riječi kojima bi izrazili svoju zadivljenost.

Vođa grupe, veliki pandit, naposljetku je ustao i oslovio kralja Yudhišt̥hiru: „Kralju! Do sada sam imao u rukama na tisuće horoskopa i brižno pripremljenih planova zodijaka te konstelacija zvijezda. Ali moram priznati da nikada do sada nisam naišao na toliko povoljnih podataka koji su znakoviti za horoskop. Ovdje su

svi znakovi u dobrim odnosima sabrani u jedan trenutak, trenutak prinčeva rođenja. Taj trenutak govori o vladavini samoga Višṇua! Sva je mudrost skupljena u ovom djetetu. Zašto opisivati svaku krasotu posebice? Veliki Manu opet je došao u tvoju dinastiju.”

Yudhiṣṭhira je bio sretan što dinastija ima uistinu lijepu budućnost. Obuzela ga je prava radost. Sklopio je ruke i duboko se poklonio pred učenim ljudima koji su mu rekli te dobre vijesti. „Ova je obitelj sretna što dobiva takav dragulj za nasljednika zahvaljujući blagoslovima starijih i pandita, kao i blagoslovima Gospoda koji je naš zaštitnik. Kažeš da će dječak imati sve vrline, da će steći ugled. Ali od kakve je koristi sve to ako ne bude poštovao pandite, sādhuje i svećenike? Molim te, pogledaj u horoskop još jednom, i reci mi hoće li ih poštovati?”

Vođa grupe astrologa mu odgovori: „Ne trebaš sumnjati u to. On će štovati i služiti bogove i svećenike. Izvest će mnogo žrtvenih obreda propisanih drevnim tekstovima. Uživat će slavu što ju je zadobio tvoj predak Bharata. Slaviti će čak i svečanost žrtvovanja konja – *aśvamedha*. Proširit će ugled ove dinastije po čitavom svijetu. Osvojiti će sve što bogovi ili ljudi priželjkuju, nadmašiti će one koji su bili prije njega.” Tako su ga uzdizali i hvalili. Zatim su zastali uznemirivši se zbog toga što su bili prisiljeni ponovno nabrajati sva njegova savršenstva. Bojali su se da bi mogli pretjerati u laskanju nastave li s nabranjem podataka iz horoskopa toga djeteta.

Yudhiṣṭhira nije bio zadovoljan. Želio je čuti još više o prinčevim vrlinama i karakteru. Panditi su, ohrabreni ovim željama, rekli: „Kralju, čini se da žarko želiš saznati sve o budućnosti djeteta. Bit ćemo presretni da ti odgovorimo na svako tvoje pitanje.”

Primijetivši njihov zanos i spremnost, Yudhišt̥hira istupi naprijed i upita ih: „Hoće li za vrijeme vladavine ovog princa biti bilo kakvoga velikog rata? Ako je rat neminovan, hoće li on ostvariti pobjedu?“ - „Ne“, rekoše panditi, „neće ga uznemirivati nikakav neprijatelj. Neće znati ni za kakav neuspjeh ni poraz. To je apsolutna, nepobitna istina.“

Čuvši to, Yudhišt̥hira i braća Bhīma, Arjuna, Nakula i Sahadeva pogledali su se dijeleći međusobno silnu radost. Međutim, Yudhišt̥hira počne govoriti: „Ako je tako...“, no prije no što je mogao dovršiti rečenicu, spustio je glavu utonuvši u razmišljanje. Panditi su to primijetili pa su rekli: „Čini se da si zabrinut i želiš saznati još nešto. Samo pitaj, spremno ćemo ti odgovoriti na sve.“ - „Naravno, rekao je Yudhišt̥hira, „sretan sam zbog svih odgovora koje ste mi dali. Princ će biti krepostan, slavan, pobjednik nad svima, nježan i ljubazan, postupat će sa svima jednako. Izvest će mnogo žrtvenih obreda, neće imati neprijatelja, donijet će čast dinastiji i obnoviti njezin ugled. Sve me ovo veoma raduje, ali... želio bih znati i kako će završiti?“ Braća su primijetila da je Yudhišt̥hira postao prilično uznemiren tjeskobom što ga obuzima zbog ovoga problema. Njegov je glas malo zapinjao dok je postavljao to pitanje.

Oni ga ohrabriše i rekoše: „Zašto sada brineš zbog toga? Jednoga dana na neki način mora doći kraj. To je nešto što se ne može izbjeći. Nešto će biti uzrok kraju, neke okolnosti će ga uzrokovati. Rođenje uključuje i neizbježnu smrt. Bojimo se da je prevelika radost zbog ovog događaja malo poremetila smjer tvojega razmišljanja. Mislimo da je ovo što si čuo dovoljno. Ostalo ćemo prepustiti budućnosti, nema potrebe da dalje istražujemo. Ostavimo to Bogu.“

Ali Yudhišt̥hira se nikako nije mogao odreći svoje želje da sazna kakav će biti kraj

na zemlji ovako idealnom princu. Zamišljao je da bi kraj tako slavnoga života morao biti doista veličanstven. Želio je da mu astrolozi kažu sve o tomu.

Učeni ljudi su ponovno sjeli i napravili svoje proračune. Radili su prilično dugo. Kralj je postao uznemiren, požurivao ih je i zahtijevao brzi odgovor. I dali su mu odgovor: „Ovaj će princ napustiti svoje kraljevstvo zbog mudračeva prokletstva!“ Yudhištira se začudio kako će tako uzoran, krepostan čovjek ikad moći navući na sebe mudračevu kletvu. Bio je zaprepasten tom mogućnošću.

Međutim, panditi su rekli: „Naši proračuni pokazuju da će nastradati od zmije.” Čuvši tu vijest, Yudhištiri je zastalo srce. U tom trenutku, sva se njegova radost raspršila. Rastužio se i obeshrabrio.

Intervju

PREKRASNI SUSRETI S VJEČNOŠĆU

Među nekolicinom sretnih poklonika koji su došli k Svamiju još tijekom ranih godina Njegova avatarstva, gospodin Raja Reddy bio je izuzetan. On je imao rijetku povlasticu da bude u božanskoj prisutnosti i uživa u Njegovoj blaženoj božanskoj blizini gotovo tri desetljeća. U ovom razgovoru on otkriva duhovne visine koje je dosegao i duboka učenja koja je primio pod izravnim vodstvom Bhagavāna Babe.

Pitanje: Za početak, molim vas, recite nam kako ste saznali za Svamija i kako se vaš odnos s Njime razvijao?

Raja Reddy: U početku, bio sam poklonik Sri Ramakrishne Paramahamse. A od svojih najmlađih dana bio sam štovatelj Svamija Vivekanande. Sri Ramakrishna, možda ste upoznati s time, vrlo je malo držao do čuda. Vrlo često je govorio: „Nemojte posjećivati ljude koji izvode čuda”. To je pozadina iz koje sam došao. Ali moja je majka odlazila Bhagavānu još ranih pedesetih godina. U to sam vrijeme studirao na Loyola koledžu u Madrasu (Chennai). Majka mi je savjetovala da odem na Bhagavānov daršan. U to je vrijeme On bio gost gospodina Hanumanthe Raoa koji je bio povjerenik za promet u Chennaiju. Tada sam prvi put imao sreću doći u Bhagavānovu fizičku blizinu.

Pitanje: Jeste li Ga vidjeli?

Raja Reddy: Da, ja sam otišao tamo i vidio Bhagavāna. Najviše me privukao

Njegov nježan, glas i govor pun ljubavi. Počeo je u zraku izvoditi pokrete rukom - na samo Njemu svojstven, jedinstveni način. Upitao sam Ga zašto to radi i čemu ti kružni pokreti rukom. Sve u svemu, obrazovanje je od mene učinilo znatiželjnu osobu. No, Svami mi nije izravno odgovorio. Upitao me: „Zašto ti nosiš košulju uvučenu u hlače?” Rekao sam: „Takav je običaj na našem koledžu.”

Pitanje: Dakle, umjesto odgovora postavio vam je pitanje?

Raja Reddy: Da, i odgovorio je na njega na neizravan način! Bio je to kratak govor, ali ispunjen ljubavlju i jako me zadivio. Tako se završio naš prvi susret. Nakon toga, vratio sam se na koledž, nastavio studij i nakon pet godina diplomirao sam ekonomiju. Bio je to jako dobar koledž, poznat po disciplini.

Pitanje: Kada ste sljedeći put sreli Svamija?

Raja Reddy: Bilo je to 4. listopada 1956. godine, na dan otvorenja Sri Sathya Sai opće bolnice (General Hospital) u Putthapartiju. Otvorio ju je premijer države Andhra Pradesh, gospodin Bezawda Gopala Reddy. Bio sam tamo tom prigodom.

Tada sam već završio studij i bio sam u potpunosti zaokupljen provođenjem svoje duhovne prakse – *sādhanā*. Moram reći da sam nepopravljivo introvertan – to je ono što bih rekao o sebi! Provodio sam svoju vlastitu meditaciju, svoju jogu, pjevao svoje bhajane i tome slično. Takav sam krenuo k Babi. I prvo pitanje koje sam Mu postavio bilo je: „Jesi li Ti ostvarena duša?”

Pitanje: Što je On odgovorio?

Raja Reddy: Samo je rukom pokazao na svjetlo u sobi i rekao: „Ovo je ruka, ovo je sjena ruke na zidu. Ne postoji nikakvo takvo ostvarenje.” Zapravo mi je rekao: „Ja sam original! Ti si sjena, nema ništa što bi se trebalo ostvariti kada sam ja u pitanju! Ti si taj koji trebaš spoznati, ostvariti!” I tako je to bilo. Morao sam čitati

između redaka. I, naravno, bio sam u potpunosti zaokupljen Njime – to je bilo naprosto neodoljivo! Njegova je moć bila nešto jedinstveno! I tako sam postao Njegov sljedbenik.

Pitanje: Je li vas On ponovno pozvao? Jeste li se poslije toga vratili u Parthi?

Raja Reddy: Da! Nakon toga, vratio sam se kući, ali nakon toga, vratio sam se i smjestio kod Bhagavāna zato jer sam bio u potrazi za vrhovnim duhovnim učiteljem – *sadguru*. Nekako u to vrijeme privukao me je i Svami Śivananda iz Rishiksha. Preminuo je prije mnogo godina. Dok je on bio živ, pomišljao sam da odem k njemu i postanem isposnik - *samnyāsa*. Eto, s takvom mojom prošlošću, Bhagavān me je primio; postupno, stavio me u grupu za pjevanje bhajana, zatim mi dao da vozim Njegov automobil i obavljam i druge dužnosti; da pripremam kupke za Njega, spremam Njegov krevet i mnogo drugih mogućnosti. Bio je prema meni neizmjerljivo milostiv – pružao mi je toliko prilikâ za nesebično služenje i tako se to nastavilo.

Ali ja sam bio i dalje sumnjičav na sebi svojstven način – nisam se u ništa olako upuštao; jer, u to vrijeme, negdje u pozadini moga uma još uvijek sam bio pod utjecajem Ramakrishne i nisam vjerovao onima koji izvode čuda. Znajući za sumnje koje me razdiru, u jednom trenutku, Svami se otkrio meni. To je bilo u Ootyju, a Baba se odmarao na krevetu; samo smo nas dvojica bili u sobi.

Baba je rekao: „Ako si ti Višņuov poklonik, vidjet ćeš najvišu svjetlost – *paramā jiotis* koja dolazi iz moga srca. Ako si Śivin poklonik, svjetlost će dolaziti iz moga čela gdje se nalazi treće oko ili oko mudrosti – *jñāna netra*.” I, naravno, ja sam vidio božansku svjetlost – *jyotis* u području Saijeva srca jer sam bio poklonik Gospoda Kṛšṇe od samoga početka.

Pitanje: Je li to dovelo do promjene u vašem načinu gledanja?

Raja Reddy: Ne baš do promjene. Već sam vam rekao da sam rođen sumnjičav!

To nije bilo baš jednostavno jer sam isto tako imao i ego! Kao što sam vam rekao, bili smo u to vrijeme u Ootyju i nakon što je Baba izašao iz sobe, uzeo sam džepnu svjetiljku koju je On držao ispod tepiha. Pomislio sam: „Hoće li svjetiljka postići isti učinak? Pokušat ću!” Istog me je trenutka Baba uhvatio na djelu! Ušao je u sobu i rekao: „Što bih ja trebao učiniti da mi ti vjeruješ?” Toliko sam bio nepopravljiv da On sâm nije znao što će sa mnom.

Pitanje: Dakle, On vas je zatekao na djelu s džepnom svjetiljkom!

Raja Reddy: Kako smo mi nerazumna bića! Kada ego izlazi na pozornicu, sve vrste sumnji prate ga u stopu! Ali, u početku, bolje je osloboditi se svega toga.

Pitanje: Vi ste mogli vidjeti božansku svjetlost - *jyotis* u Njegovu srcu, što je jako neobična stvar.

Raja Reddy: Da, imao sam milost viđenja – *daršana* božanske svjetlosti – *jyotis*, nema sumnje, ali moram vam reći da sam i tada imao sumnji!

Pitanje: Jesu li vaše sumnje nestale nakon što ste dulje vrijeme bili sa Svamijem?

Raja Reddy: Da. On je bio jako milostiv prema meni. Običavao sam spavati na podu dok je On obično spavao na krevetu. Rano ujutro ja bih meditirao i imao neka prekrasna iskustva, kao što je uzdizanje duhovne energije koja se prikazuje kao sklupčana zmija, energije pritajene pri dnu kičmenog stuba – *kundalinī* . Preplavili bi me tada valovi blaženstva! Također, tijekom meditacije viđao sam reflektore. Ne mogu to objasniti, ali bio je to prekrasan, ugodan doživljaj.

Kao što sam vam već rekao, bio sam nepopravljivo introvertan. Ja sam to čak i

sada! Ne znam jeste li imali priliku vidjeti Stari mandir? Bhagavānov je krevet bio u jednoj sobi, a pored nje se nalazila druga soba i u njoj police na kojima je On držao Svoje stvari. Tu je još bila i kupaonica. Ja sam spavao u sobi pored polica, a Baba u drugoj sobi na krevetu.

Jednom se iznenada dogodilo nešto posebno. Izgledalo je kao da pola sunčeve kugle pada na mene! Bila je to nevjerojatno snažna dolazeća svjetlost! Prilično šokantno! Bilo je to veliko iskustvo! Nije trajalo dovoljno dugo da bi me uništilo, ali i sâm šok je bio dovoljan! Naravno, Bhagavān je bio iza svega toga, ali On se pravio kao da o tome ništa ne zna.

Jednom se prilikom moje mišljenje razlikovalo od Babinog – znate kako je to kada ego uzme maha! Bili smo smješteni u Bangaloreu (Bengaluru) u domu jednog poklonika. (Bio je udaljen od Saija, nap. lekt.) I ja sam to toliko uzeo k srcu da sam mislio da moram odstupiti i povući se. I, u stvari, ja sam se povukao, sjeo na autobus i krenuo kući. Ali na pola puta, dok je autobus stao pored jednog hotela i kada sam izašao da nešto pojedem, ne znam što se dogodilo! Moje srce se odjednom stislo, iscijedeno poput mokrog ručnika. Nisam to mogao podnijeti! Automatski, suze su počele teći iz mojih očiju i nisam ih nikako mogao zaustaviti. I to toliko suza da su me ljudi u hotelu u čudu gledali i vjerojatno mislili: „Siroti momak, vjerojatno ga razdire neka strašna muka!” Pokušavao sam zaustaviti suze - bezuspješno. Nisam to više mogao podnijeti; bio sam gotov! Ukrcao sam se u prvi autobus i krenuo natrag u Bangalore. Rekao sam sebi: „Što bilo da bilo, vraćam se natrag k Babi!” Kada sam stigao, ugledao sam Babu kako mirno sjedi na krevetu i piše mi pismo!

Pitanje: Piše vam pismo?

Raja Reddy: Da! On je pisao: „Kamo bi ti otišao ako me napustiš?” Od tada sam

prihvatio da je On Vrhovni Stanovnik naših srca – *sākṣāt hrdayanivāsin!* I da ništa nije moguće učiniti bez Njegove dozvole. Kada On ima vaše srce pod Svojim nadzorom, vi ne možete ništa učiniti na svoju ruku! Gotovi ste. Vaš mozak ne radi. I tada sam odlučio: „Ne, Baba! Neću otići nikamo bez Tvoje volje – to nije moguće učiniti!”

Pitanje: Dakle, čini se da je to bilo svojevrsno slamanje ega?

Raja Reddy: Da, bila je to spoznaja srca – *hrdayavāsin*. Spoznao sam da On zna apsolutno sve. To je bilo nešto fantastično! A vi znate ostatak – uvijek kada se u umu nekog poklonika koji sjedi na daršanu javi neka misao, ona je odmah zabilježena u Babinoj Sunčevoj svijesti, tako da On odmah reagira!

Pitanje: Vi ste imali tu vrstu iskustva?

Raja Reddy: To se dogodilo bezbroj puta i postalo je nešto uobičajeno. Moja supruga i moj sin imali su isto takva iskustva. Jednom se moja supruga našla na intervjuu s nekim bogatim ljudima. U njenom se umu pojavila nesvjesna misao: „On posebnu pažnju posvećuje bogatima!” Svami je tada govorio o nečemu drugomu, ali On se odmah okrenuo prema njoj kao da slijedi njezinu misao i rekao: „Zašto? Zato jer je toliko ljudi koji rade pod njihovim vodstvom i oni će svi od toga imati dobrobiti!”

Pitanje: Svatko tko radi pod vodstvom bogate osobe može imati dobrobiti.

Raja Reddy: Ne samo to, ako je čovjek na rukovodećem položaju transformiran, svi koji su pod njegovom vodstvom imat će dobrobiti. Prirodno jer, njegovo srce se širi i obuhvaća druge ljude pa tako i oni od toga imaju dobrobiti. Dakle, umjesto da hvatate svakog malenog mrava, treba uhvatiti kraljicu mrava!

To je ono što Baba radi, a to je radio i Svami Vivekananda.

Ja sam imao određene nedoumice vezano uz Babine načine i razmišljao sam o tome, ali nisam izrazio svoje mišljenje. U Njegovoj fizičkoj blizini tê misli dolaze odmah. Ako ste tamo prisutni kao treća osoba, ne možete razumjeti ništa od toga.

To je razlog zašto i u Babinim govorima – pogotovo u onim ranijim – ima puno toga što se „nije moglo s ničime povezati”, nema nikakve povezanosti između jedne i druge stvari koju je rekao. Kada su se u umovima slušatelja počele javljati nedoumice, On bi prestao objašnjavati ono što je upravo objašnjavao i odgovarao im tada i ondje. Tako da se, sasvim prirodno, ta povezanost prekidala.

Pitanje: Netko drugi bi mogao pomisliti da to nije povezano, ali, ustvari, jest.

Raja Reddy: Povezano je! Vidite, On je došao zbog pojedinca – *jīva*, a ne zbog publiciteta ili bilo kakvih prigodnih gluposti! To je način na koji On djeluje. To je nešto prekrasno!

Pitanje: Vi ste imali povlasticu biti s Babom dok drugi ljudi o tome mogu samo sanjati. Zato, molimo vas, recite nam nešto više. Kakav je bio Njegov uobičajeni raspored u to vrijeme i kako je On komunicirao s ljudima?

Raja Reddy: Tih dana, čak i tijekom neformalnih razgovora, Bhagavān je poklonicima ili drugima koji su došli izraziti svoje sumnje, odmah odgovorio i razjasnio sve njihove sumnje i nedoumice. U isto vrijeme, On bi im pružio i izravna iskustva, što je nekima od nas poznato.

Primijetio sam da je Bhagavān, kada god bi bio s nekim, njemu posvetio potpunu pažnju. Uvijek se prema pojedincu odnosio kao prema pojedincu. On nije zaljubljen u mnoštvo. On želi dati upute svakomu ponaosob zato što Njega izrazito zanima napredak pojedinca. On svakoga sâm ispravlja i nadgleda njegov razvoj.

To je Bhagavānova osobitost! Na primjer, tu je običavao biti gospodin Jawa, vlasnik tvornice sladoleda *Joy Ice Cream*. Prije dolaska Svamiju, financijski je odlično stajao. U to je vrijeme *Joy Ice Cream* bio tako jako omiljen i u Bombayu (Mumbai) – kao što je to danas *Kwality Ice Cream*. A prije nego što je došao Bhagavānu, gospodin Jawa je imao velikih problema s alkoholom. U njegovoj obitelji svi su pili, čak su i mala djeca pila alkohol, samo radi zabave.

Došao je Bhagavānu dok je On boravio u Gwalior palači u Mumbaiju, koja je, naravno, sada srušena. Dakle, kada je tamo prvi put došao k Babi, Baba ga je samo pozdravio rekavši: „Zdravo, Jawa!” I to je bilo to, taj jedan pogled i pozdrav iz temelja su promijenili Jawu. Od toga trenutka on više nije okusio alkohol. Stoga, Bhagavān je posebno zainteresiran za razvoj pojedinca što god se dogodilo; ali, pri tomu pazi da ga ni na koji način ne povrijedi, kao da je bio njegov prijatelj i rođak od rođenja.

Pitanje: Što je bilo s Jawinom obitelji?

Raja Reddy: I oni su doživjeli prekrasne preobrazbe. Baba daje unutarnju snagu. Nije lako alkoholičaru ostaviti piće preko noći! To je način kako Baba ulazi u život pojedinca, u dubine, zato jer je On onaj koji boravi u nutrini – *antaryāmin*! On nije zadovoljan vašim izvanjskim pokazivanjem i sličnim stvarima – ne! On ide ravno u srž. To je tako prekrasno! To je razlog zašto Bhagavān može razgovarati sa svakim, Njemu nije potreban nikakav posrednik, nikakvo predstavljanje.

Njemu je sve otvorena knjiga i On želi preobraziti svakoga od nas. Mi smo vrlo često 'potpuni stranci' samome sebi, uopće ne poznajemo sebe!

Pitanje: On prolazi kroz naše umove bez prepreka!

Raja Reddy: O, da, čita nas kao otvorene knjige. Nemam nikakve sumnje u to; to

je prirodno, samo po sebi razumljivo iskustvo, poput pijenja vode.

Pitanje: Recite nam nešto više o tim iskustvima.

Raja Reddy: On ima svoje vlastite, jedinstvene načine. Bhagavān mi je dao priliku da pjevam bhajane. Vodio sam pjevanje bhajana desetljećima, još od 1958. pa do 1983., dok nisam napunio 60 godina.

Pitanje: To je više od dvadeset i pet godina!

Raja Reddy: Da. Kada sam napunio 60 godina, jednoga dana, kao i obično, počeo sam pjevati bhajane. Svi su studenti pjevali svježim i gromkim glasovima. Prirodno, Bhagavān im je želio dati više prilike, a ja sam bio sve stariji. I tako, jednog lijepog jutra dok sam čekao da započnem pjevati, odjednom su ispred mene maknuli mikrofona. Kako sam bio s Njim tolike godine, 'znao sam' na koji način Svami postupa i mogao sam naslutiti o čemu se radi. Tako da uopće nisam na to reagirao.

Nakon što su bhajani završili i nakon što je izveden ārati, Svami me je samo pogledao. Bio je to kratak, ali jako dubok pogled. Vjerovali ili ne, sljedeća dva do tri dana ja sam plovio u blaženstvu. Samo jedan pogled, ništa više! Bio je to potpuno nezemaljski osjećaj blaženstva! Prekrasno iskustvo!

Drugim riječima, na Njemu svojstven i jedinstven način, Baba mi je poručio: „O, nerazumni čovječe! Nećeš valjda samo pjevati bhajane sve do groba! Hajde, siđi s ljestava! Evoluiraj od bhajana prema nečem drugom, nečem snažnijem i više prema nutrini, prema nečem izravnijem.” To je bila Njegova vrhunska neizravna lekcija. Da biste to prihvatili na ispravan način, On vas mora blagosloviti. Ne možete se pobuniti jer ego tu ne igra nikakvu ulogu.

Pitanje: Koje je bilo prvo Svamijevo čudo kojem ste svjedočili nakon što ste

počeli posjećivati Parthi?

Raja Reddy: Čuda su postala toliko uobičajeni događaji da su prestala biti čuda! Čuo sam da Baba materijalizira vibhuti i, kada sam došao k Njemu, bio sam za to mentalno spreman jer je moja majka bila dugogodišnji poklonik.

Vidio sam priličan broj zanimljivih slučajeva. Svami je običavao „pasti u trans”, što znači da je napuštao tijelo uvijek kada bi nekom pokloniku prijetila opasnost. Njegovo tijelo bi postalo ukočeno kao u mrtvaca, kao da je mrtvo. I sâm bi palo poput štapa. Budući da smo mu mi bili pomoćnici, morali smo voditi brigu o Njegovu tijelu i ne dozvoliti Mu da padne i da se ozlijedi. U jednom od ovih slučajeva, ja nisam bio baš najbolje upoznat s ovim postupkom Njegovog „transa” i dok je On „otišao” iz tijela, počeo je čupati Svoju kosu pa je imao poprilično kose u Svojoj šaci. Zatim je zatražio vodu, što sam Mu ja spremno dodao. Nakon toga, On je progutao kosu i isprao to vodom! Kasnije, kada se vratio u uobičajenu svijest, On me je upitao: „Jesam li ja progutao nešto kose?” Rekao sam: „Da, Baba.” Sjetite se, ja nisam prije bio upoznat s tim božanskim djelovanjem. Čak i jedna vlas kose dovoljna je da uništi probavni sustav, a ovo je bila cijela pregršt! Ono što se sljedeće dogodilo, potpuno je nezamislivo. Mokra kosa koju je On progutao, izlazila je van ispod Njegova srca! To je zapanjujuće za um.

Pitanje: Možete li se prisjetiti Svamijeva humora?

Raja Reddy: Kao što sam rekao, bio sam štovatelj Svamija Vivekanande. Baba bi mi znao reći: „Ti ćeš samo pokupiti mudrost – *viveka* i nakon toga se igrati s njom.” Ja sam tada mislio, zato jer sam bio ispunjen Vivekanandom i njegovim zamislama, da ću duhovno rasti do takvih visina. Ali, ono što se stvarno dogodilo bilo je sljedeće: nakon što sam se oženio, Baba je mojem sinu dao ime Viveka! I

tako je On zbijao šale sa mnom. Ali zamislite, Svami je to rekao mnogo godina prije, u stvari, desetljeće prije moga braka!

Pitanje: Svami ima tako dobar smisao za humor.

Raja Reddy: Nevjerojatan! Mi bismo obično prasnuli u smijeh kada bi On savršeno nekoga oponašao.

Pitanje: Jeste li svjedočili nekom slučaju „božanskog izlječenja”?

Raja Reddy: Patio sam od hemeroida i obilno sam krvario, što je bila posljedica pogrešnog homeopatskog lijeka koji sam dobio. A morao sam sudjelovati u najavljenom svečanosti. Otišao sam Bhagavānu i rekao Mu što me muči. On mi je odmah dao blagoslovljenu hranu– *prasāda*. Vjerovali ili ne, u trenutku kada sam ju uzeo, moje su poteškoće nestale! To nije bila šala! Danima sam patio zbog hemeroida koji su krvarili.

Ispričat ću vam još jedan slučaj. To se dogodilo rođaku moje supruge, gospodinu Sureshu, iskrenom Bhagavānovom pokloniku. U to je vrijeme on bio u tridesetim godinama i u svojoj je profesiji već jako napredovao. Stekao je znanstveni stupanj u području kemijskog inženjerstva i MBA u Ahmedabadu.

Odjednom mu se pojavio karcinom u preponama. Bio je mlad i imao je dvoje male djece, dječaka i djevojčicu. On je otišao u Dharmakshetru u Mumbaiju na Babin daršan i tamo ga je Baba vidio i rekao: „Da, karcinom je maknut!” Morate znati, bila je to jako opasna vrsta karcinoma. Liječnici su mu davali još samo šest mjeseci života. Do tada je već probao liječenje kemoterapijom i sve ostalo.

Pitanje: On je još uvijek živ?

Raja Reddy: Da, živ i zdrav nakon toliko godina! Radi u njemačkoj firmi u Puni (Indija) i stalno je u pokretu, putuje 15 dana u mjesecu. Njegovi sin i kći isto tako

imaju dobar posao.

Stoga, On poznaje svačiju prošlost, sadašnjost i budućnost. Sva stanja svijesti – stanje budnosti, duboki san i potpuno blaženstvo – On sve ima pod nadzorom. Evo jedan primjer. Svi u obitelji moje supruge odani su poklonici Shirdi Sai Babe. U stvari, baka i djed moje supruge bili su u Shirdiju i imali su daršan Shirdi Saija kada je On bio na Zemlji u fizičkom tijelu. U to vrijeme baka je bila trudna s ocem moje supruge.

U Puttaparthiju, neposredno prije našega vjenčanja, moja supruga je usnula san. Sanjala je da je Shirdi Sai Baba došao u njezin san rano ujutro i poklonio joj brojanicu - *japamālā*. Ona je uživala u snu, ali san je naprasno prekinut kada ju je netko probudio pozivajući: „Dođi! Probudi se! Baba nas je pozvao na intervju!”

I tako, morala je požuriti u Babinu blizinu jer, Baba je također morao razgovarati i s drugim ljudima i, nakon nekog vremena, Baba ju je pozvao da uđe. Kada ju je vidio, On je rekao: „Kako si – *Kya? Kaisa Hai.*” I onda je odmah materijalizirao brojanicu za nju! Na kraju je dodao: „San je postao stvarnost – *Sapna Sach Hua!*”

Postoje dvije strane koje je Baba izravno naveo u ovom slučaju. Prvo: „Ja imam potpuni nadzor nad stanjem budnosti – *jāgrat*, stanjem snova – *svapna* i stanjem dubokog sna – *sušupti.*” Drugo: „Ja sam isti kao Shirdi. Shirdi Sai i ja nismo različiti.” U njenom snu, Shirdi Baba joj je dao brojanicu, netko ju je probudio i ona je bila nesretna zato što su ju uznemirili. A ovdje, Sai Baba završava san! To je nešto nevjerojatno.

Pitanje: Do kakve je preobrazbe došlo u vašem životu nakon što ste susreli Svamija?

Raja Reddy: Kao što sam to već ranije objasnio, kada sam došao ovamo, imao

sam malo razumijevanja za čuda, a za Babu je izvođenje čuda bilo nešto sasvim prirodno.

Znao je uzeti kremu od jabuka – *seethapal* i do vremena kada bi došla do vaše ruke, ona bi se pretvorila u jabuku! Takve su se stvari događale sve vrijeme. Kamenu pločicu bi bacio u zrak i do vremena kada bi pala na zemlju, ona bi se pretvorila u slatkiš!

On je, u stvari, mijenjao naše umove i igrao se njima kao da oblikuje glineni lonac! Ta čuda nisu ništa. Zahvaljujući Njegovoj milosti, moj um je evoluirao! Meditiram tri puta dnevno i to mi je navika koja traje ne godinama već desetljećima. Čak i kada sam vozio Babin automobil, običavao sam meditirati i voziti! To je zato jer nisam želio izgubiti iskustvo. Već sam vam prije rekao da sam nepopravljivo introvertan. Obično ne govorim drugima o tim iskustvima, ali znao sam doživjeti neobjašnjivo, zanosno blaženstvo. Kada to jednom doživite, želite to i zadržati, ali ne možete uvijek.

Baba nas je savjetovao da povežemo izgovaranje Božjeg imena – *nāmasmarana* s našim dahom. Kada udišete i izdišete, vi povezujete Njegovo ime sa svojim disanjem. To bi moglo biti „Sai Ram! Sai Ram!” ili bilo koje drugo ime. Prava je sreća kada se to dogodi. Naš um je jahač, a dah je konj; kada uhvatite konja, jahač je automatski u vašim rukama!

Pitanje: Mislite li da postoji razlika u kvaliteti ljudi ili vrsti predanosti sada, u usporedbi s ranijim danima?

Raja Reddy: Nije moguće uroniti u umove ljudi. Ljudi dolaze k Njemu s različitim motivima – posve prozaičnim kao i božanskim. Tako je to bilo čak i onda.

Ali Svami je uvijek postupao na isti način. Znao je reći: „Čuda su moje posjetnice. Jednom, kada se upoznamo, sasvim je prirodno da ćete doći u moje okrilje. Ja sam veliki Pastir, s velikim „P”! Vi ste ovce, a ja sam dobri pastir. I tako, da bih vas primio u svoje okrilje, ja vam dajem svoje posjetnice.”

Da, postoje razne vrste ljudi, ali negdje se mora započeti. Ljudi dolaze sa svojim svjetovnim motivima i željama, ali kasnije Baba oblikuje naše umove kao da oblikuje glinene lonce – što samo On može učiniti! On je „parapsiholog”, psiholog bez premca!

Ne znam koliko su studenti tomu svjedočili jer, za Njega je svaki um otvorena knjiga, nema ničega što bi se dalo sakriti. Na kraju krajeva, On želi da svatko ima dobrobiti od Njegova božanskog utjelovljenja. On je došao zbog nas i On ne traži ništa. On je utjelovljenje blaženstva!

Pitanje: Osjećate li razliku sada kada niste u Parthiju, nego u svom domu u Mumbaiju?

Raja Reddy: Ne, uopće nikakvu! On meni uopće ne nedostaje. Ipak, volim Ga vidjeti tu i tamo. Zato dvaput godišnje dolazim u Puttaparthi. U ono vrijeme, ja sam bio s Babom, sada je Baba sa mnom! Tamo sam ja bio u Njegovoj fizičkoj prisutnosti, sada je Baba u meni – u blaženstvu! U suštini, On je sa mnom. Ja sam potpuno sretan i On me vodi iz dana u dan!

(Uz dopuštenje: Sri Sathya Sai Media Centre)

PRIČA O GĀYATRĪ HRAMU

Bishu Prusty

Svatko tko je imao priliku posjetiti Gāyatrī hram u Prasanthi Nilayamu, doživio je ovo svetište kao moćno mjesto spokoja i uzvišenosti. Svakoga jutra i svake večeri ovdje se okupljaju stotine ljudi da bi upili daršan Božanske Majke.

Priča o ovom svetom hramu seže još u 1966. godinu kada je Bhagavān posjetio grad Madurai. Tada je ostao devet dana u kući jednog od svojih voljenih poklonika, gospodina P. S. A. Subramanie Chettiara. Obitelj Chettiar je tada dobila priliku iskazivati štovanje Bhagavānovim stopalima. Do danas, oni na svom oltaru na svetoj tkanini čuvaju otiske Svamijevih stopala u žutom prahu kurkume. U stvari, svoju predanost Bogu ova je obitelj iskazivala štovanjem Svamijevih stopala. Godine 1991. Bhagavān je u Puttaparthiju sâm priredio proslavu 80. rođendana gospodina Subramania Chettiara. U znak zahvalnosti, gospodin Chettiar je tom prigodom dao izraditi par srebrnih sandala – *pādukā* za Bhagavāna. Svami je milostivo položio Svoja božanska stopala na tē sandale i vratio ih natrag obitelji da im mogu iskazivati štovanje. Kada se gospodin Chettiar vratio u Madurai s tim blagoslovljenim srebrnim sandalama, uvijek kada bi netko došao k njemu s određenim problemom, on bi zamolio tu osobu da uputi svoju molitvu božanskim *pādukāma*. Netko tko nije imao djece, postao je roditelj, bolest neke osobe bila je izliječena i tako dalje. Budući da je gospodin Chettiar bio svjedokom tih čuda potaknutih vjerom, odlučio je zamoliti Bhagavāna za dozvolu da izradi i podijeli stotine takvih sandala – *pādukā* da bi veći broj ljudi mogao imati dobrobiti

od Njegove milosti. To je bio početak pokreta Sai Paduka koji je 1995. doveo do utemeljenja Sri Sai Padhuga zaklade (Sri Sai Padhuga Trust). Od tada, svake je godine održana svečanost iskazivanja štovanja sandalama - *Paduka Pratishtha Mahotsava* u Bhagavānovoj fizičkoj prisutnosti i uvijek bi u toj prigodi gospodin Chettiar otišao do Bhagavāna i tražio Njegove upute da bi izradio kip božanstva kao uspomenu na taj događaj. Tako je Prasanthi Nilayam bio blagoslovljen prekrasnim hramovima posvećenim Śri Rāmi, Hanumānu i Karthikeyi.

U siječnju 1998. godine gospodin Chettiar i njegov sin gospodin Srinivasan Chettiar bili su u Prasanthi Nilayamu. U to se vrijeme gospodin Chettiar razbolio i bio je smješten u bolnicu. Dok se otac oporavljao u Bhagavānovoj bolnici, jednoga jutra Svami je upitao njegovoga sina gospodina Srinivasana: „Što ćete sagraditi ove godine?” Oni tada još nisu imali planove jer se Paduka festival te godine trebao održati tek za devet mjeseci. Gospodin Srinivasan je ostao bez riječi. Jedino što je rekao, bilo je: „Svami, molim Te, Ti nam pokaži što trebamo učiniti.”

Ali Bhagavān je šutio. I tada, u tom trenutku gospodin Srinivasan je počeo iznositi i predlagati brojne zamisli. „Svami, bismo li trebali dati izraditi kip Dattatreya ili Śive-Śakti ili Viṣṇua i Lakṣmi...” Bhagavān nije potvrdno odgovorio ni na jedan od tih prijedloga. Na kraju, Srinivasan je zašutio jer više nije znao što bi predložio. Svami je onda rekao: „Ti večeras otiđi do oca. Posjeti ga u bolnici. On će ti reći što je potrebno učiniti.”

Kada je Srinivasan ocu prepričao razgovor sa Svamijem, gospodin Chettiar je rekao: „Srinivasan, što da ti kažem... danas, od ranih jutarnjih sati, kadgod sklopim oči, Majka Gāyatrī se pojavljuje u mom snu. Ona stalno dolazi k meni. Ona je tako prekrasna, tako smirena! Njezina prisutnost me umiruje. Ali ja ne znam zašto

mi se ona stalno pojavljuje u viziji... Ja ju nikada nisam štovao ili meditirao na nju. Ne samo da nisam meditirao, ja nikada nisam ni pomislio na nju, niti čak znao nešto o njoj... Molim te, upitaj Svamija koje je značenje svega toga.”

Sljedećeg dana, Bhagavān je gospodina Srinivasana ponovno pozvao na intervju i Svami je odmah upitao: „Što je rekao tvoj otac?” „Svami, on je imao viziju Gāyatrī”, odvratio je Srinivasan. Bhagavān je odmah uzviknuo: „Ah, Gāyatrī! Daj izraditi kip Gāyatrī...*Gāyatrī Pettu!*” Tako je stigla izravna uputa od Boga.

Ne gubeći ni trenutka, gospodin Srinivasan se dao na posao. Otišao je u Jaipur u Rajasthanu i našao jednog pobožnog kipara te mu dao detaljne upute o obliku i dimenzijama kipa, kao što mu je to rekao Bhagavān. „Treba imati 5 lica i 10 ruku sa svim oružjima. Treba biti visoka dva metra da svima bude jasno vidljiva.” To su bile Bhagavānove upute.

Gospodin Srinivasan je kiparu dao 50% predujma i on se primio posla. Srinivasan je često putovao u Jaipur da bi pratio napredovanje izrade kipa. Tijekom jednog od posjeta zatekao je kipara u dubokoj tuzi. Kada ga je nježno upitao o čemu se radi, kipar mu je otkrio da u kamenu postoji rupa. On nije znao što bi učinio jer je već napravio gotovo 90% posla. U stvari, kip je skoro bio gotov – lica, ruke i noge bili su potpuno dovršeni, jedino je trebalo dovršiti torzo. Kipar je bio očajan. Mogao je sakriti rupu i nastaviti s poslom i nitko ne bi ništa znao. Ali, duboko u sebi on je osjećao: „Ne mogu to napraviti s ovim kipom Božanske Majke, a posebno ne zato jer on ide u Prasanthi!” Srinivasan je tješio kipara i na neki način ga prekorio što nije prikrio nedostatak, a onda se odmah vratio Bhagavānu.

Kada mu je ispričao što se dogodilo, Svamijeva trenutna reakcija bila je: „Vidiš

kako je taj čovjek dobar! I pošten! Reci mu neka se ne uznemirava. Zamoli ga da uzme još jedan kamen i ponovno obavi posao. Ovaj put će ispasti još bolje! I bit će gotov na vrijeme, ne brini.”

Ovaj put, kipar je obavio zadatak u samo mjesec i pol dana. Bio je gotov za manje od polovice prvobitnog vremena i nastalo je remek-djelo. To je stvarno bilo čudo!

Početak listopada 1998. godine kip, koji je težio 1400 kilograma, bio je dopremljen kamionom iz Jaipura i smješten u Poornachandra dvoranu. Sada je Srinivasan molio Bhagavāna da blagoslovi kip. Svami je ljubazno pristao i u trenutku kada ga je ugledao, Njegovo se lice ozarilo radošću: „Vidiš, ona prekrasno izgleda! Ispala je tako dobro!” Rekavši to, Svami je počeo pažljivo razgledati svaki djelić kipa. Dok je On to činio, Njegova je ruka prelazila preko raznih dijelova kipa – lica, ruku, stopala i tako dalje...Gospodin Srinivasan je bio zadivljen! On je znao da svaki taj dodir Bhagavānove ruke ima duboko značenje i nije neki običan čin. U tim blagoslovljenim trenucima kip izrađen iz kamena pretvoren je u živu Gāyatrī majku - *Gāyatrī Mātā!*

Gospodina Srinivasana je preplavilo blaženstvo. Odjednom je začuo Svamija: „Što misliš o kipu, Srinivasan?” U stanju usrdne molitve, Srinivasan je rekao: „Svami, sada kada su Tvoje oči pogledale kip, majka Gāyatrī je stvarno oživjela! Ona izgleda prekrasno, moćno i sveto!” Bhagavān je jednostavno rekao: „Ne, ne. Ja nisam za to zaslužan. Kipar je obavio vrhunski posao! Koliko si mu platio?” To je bila Svamijeva skromnost!

Srinivasan je spomenuo iznos predujma koji je dao kiparu i dodao: „On je predan čovjek, prihvatit će bilo kakvu naknadu.” Ali Bhagavān je na to odmah odvratio: „Ne! Ja to ne prihvaćam! On zaslužuje puno više! Je li on ovdje? Pozovi

ga”... Kada je kipar ušao, Bhagavān ga je pohvalio govoreći: „Jako lijepo, jako lijepo – *Bahut Achchha Bahut Achchha*”, i onda dodao: „Najbolji dio vezan uz ovaj kip je to da si ti prianjao uz istinu. Ti si mogao zatajiti nedostatak, ali si odlučio krenuti putem istine – *satya*. Ja sam jako sretan.”

Zamahom ruke Svami je stvorio prsten s kamenom od zelenog smaragda i stavio ga na njegov prst. Zatim je ušao u sobu i vratio se s velikom omotnicom. U njoj je bio peterostruko veći iznos od onoga što je Srinivasan dao kiparu. Bhagavān je uz osmijeh dao omotnicu predanom umjetniku i još ga nagradio šalom i drugim predmetima za uspomenu. Na kraju, On je rekao Srinivasanu: „Ti mu možeš još dati što god želiš. On je govorio istinu!”

Bhagavān uvijek govori da je kozmos nastao iz Istine. I ovdje je Bhagavān naglasio Vječnu Istinu primjenom načela istinitosti u našim mislima, riječima i djelima.

Datum posvećenja kipa bio je 9. listopada 1998. godine. Prije posvećenja i postavljanja, tijekom tri dana, održan je žrtveni obred – *yajña* u dvoranama unutar Prasanthi Nilayama. Mnoštvo ljudi iz Maduraija sudjelovalo je u tom povijesnom događaju. Obitelj Chettiar je donijela zlatni kip Kṛṣṇe kao ponudu Bhagavānu. Ujutro, na dan postavljanja, Božanska Majka je od dvorane do hrama dopremljena u velikoj povorci u posebno izrađenom otvorenom vozilu.

Više od 100 žena sudjelovalo je u toj povorci noseći svete predmete, narukvice, nakit, cvijeće, voće i tome slično. Kada je kip stavljen na postolje, s najvećom pozornošću, uz pjevanje bhajana i vedskih stihova, Bhagavān je nježno položio kurkumu, crveni prah, posvećenu rižu i ostale svete predmete na označeno mjesto, a zatim je sâm postavio Božansku Majku. Tako je nastao hram Majke Gāyatrī!

Tijekom mnogih kasnijih posjeta gospodina Srinivasana, Svami bi ga često pitao: „Kako je tvoja Gāyatrī?” i nastavio bi opisivati kako je Majka taj dan bila odjevena – koja je bila boja njezinog sarija, koja je bila veličina ukrasnog znaka učinjenog crvenim prahom koji nose žene u sredini čela – *bindi*, koji su joj darovi – *prasāda* ponuđeni i tako dalje. Izgledalo je kao da sve što se čini Majci Gāyatrī na neki način dolazi do Majke Sai.

U govoru koji je održao dan nakon postavljanja, Svami je rekao: „Jučer je obavljeno obredno kupanje – *abhiṣeka* polijevanjem meda, mlijeka, surutke i ostaloga. Svrha toga obreda je samo jedna – čišćenje i pročišćavanje vašega srca.” A zatim je dodao: „Ono što je potrebno nije samo štovanje – *arcana*, već potpuna predanost – *arpitam*”, predanost tako potpuna da u njoj gubimo svijest o svom tijelu i umu te postajemo jedno s Kozmičkom Sviješću koju Majka simbolizira i zrači.

Putovanje započeto u Maduraiju završilo je u Prasanthi Nilayamu i dovelo je do utemeljenja hrama koji bi mogao pomoći poklonicima da zablistaju na svom duhovnom putu.

Videosnimku dokumentarnog filma pod nazivom „The Story of the Gayatri Temple – Priča o Gāyatrī hramu” može se pogledati na „Sri Sathya Sai Official” YouTube poveznici: <https://www.youtube.com/watch?v=ieIrq1D4pVw>

LJUBAV KOJU NIJE MOGUĆE KOPIRATI

S. Lakshmi Menon

Mnogi trenuci čine život – neki od njih su sretni, neki tužni, neki osobito vrijedni pažnje, neki svakodnevni. No, postoje oni koji se ističu u životu - trenuci ispunjeni Božjom prisutnošću. Što je s onim trenucima u kojima doživljavamo nježnu ljubav i beskrajnu suosjećajnost živućeg voljenog Boga, koji po nama prosipa Svoju ljubav i milost dok smo u Njegovoj fizičkoj prisutnosti i stavlja nas u okrilje Svoje božanske zaštite kada smo fizički udaljeni od Njega? Takvih je trenutaka mnoštvo u životima Bhagavānovih poklonika. Međutim, povezanost koju On dijeli sa svojim studentima je nešto istinski jedinstveno.

Bog je sastavni dio svakog našeg trenutka

Kada prođemo kroz vrata Bhagavānova sveučilišta, Sri Sathya Sai instituta za više obrazovanje, bilo da se radi o koledžu za djevojke u Anantapuru ili o kampusima za mladiće u Puttaparthiju, Brindavanu ili Muddenahalliju, to je kao da smo kročili u novi svijet, smiren, netaknut bukom i metežom vanjskoga svijeta. U tim svetištima Bhagavānove neizmjerne ljubavi mi učimo brojne lekcije. Po mome mišljenju, najvažnija lekcija koju naučimo je da duhovnost nije nešto što bi trebalo biti odvojeno od svakodnevnog života.

U stvari, život u Duhu temelj je na kojem život u svijetu istinski počiva. Boga ne treba štovati samo u određene dane ili u određeno vrijeme, Bog je sastavni dio svakog trenutka. Bog nije od ničega odvojen. On je sveprisutan zato jer za Njega ništa nije „premao”. On je u svemu. *Kathā upaniṣad* objavljuje da je Bog ili Brahman suptilniji od najsuptilnijeg i prostraniji od najprostranijeg – *anoranīyan mahato mahīyan*.

Od najmanje do najveće potrebe, mi doživljavamo Bhagavānovu brigu ispunjenu pažnjom i ljubavlju što se izražava na razne praktične načine. Na naše iznenađenje,

spoznajemo da Bog želi biti potpuno uključen u naš život. On nam želi pomoći na svaki mogući način, a mi smo ti koji Ga držimo na odstojanju jer ponekad mislimo da Svamija ne bismo trebali 'opterećivati' nevažnim stvarima. Jedan, koji je svemoguć i sveprisutan, ne može biti opterećivan! Jedan, koji je sveznajuć, svjestan je svega, ali On želi da mi uputimo molitvu i osvijestimo što istinski želimo te da preko naše ovisnosti o Njemu izgradimo ovaj slatki odnos s Bogom.

„Kako se ja mogu odmarati?“

U vrijeme moga studiranja u Anantapuru, kada bi se približavali praznici, mi, studenti, suočavali smo se s određenim poteškoćama vezanim uz potvrdu rezervacije željezničke karte, a to se posebno odnosilo na studente koji su dolazili iz udaljenih dijelova Indije kao što je Zapadni Bengal, Delhi ili sjeveroistočni dio. U to vrijeme, a bile su to osamdesete i devedesete godine, nije bilo puno vlakova koji su vozili na velike udaljenosti i željezničke karte nije bilo moguće nabaviti putem računala. O letu zrakoplovom nismo ni razmišljali! Tako da su naša putovanja uobičajeno trajala nekoliko dana. Iz zaštićenog okruženja kampusa u Anantapuru odjednom bismo ušli u metež i galamu gradova kao što su Bengaluru, Chennai ili Kolkata i to je za nas bilo poput manjeg kulturnog šoka!

Ali dok bismo putovali, doživljavali smo Svamijevu prisutnost. Ljudi bi se tajnovito pojavljivali i pomagali nam na našem putovanju i onda bi nakon toga isto tako tajanstveno nestajali kada bismo se okrenuli da im zahvalimo. U međuvremenu, naše je povjerenje još više poraslo kada smo jednom prigodom čuli Bhagavānov odgovor nekim poklonicima. Ti ljudi, nema sumnje dobronamjerni, rekli su Svamiju da sada, kada su studenti na putu svojoj kući gdje će provesti praznike, On konačno može uzeti odmor. Svami je u to vrijeme često govorio da su studenti Njegovo jedino 'vlasništvo', da provodi 75% Svoga vremena s njima i da sve Svoje nade polaže u njih. Svamijev odgovor tim ljudima bio je za nas jako uzbudljiv. On je rekao: „Kako se ja sada mogu odmarati? Moram pratiti svakoga od njih, putovati s njima i provjeriti jesu li sretno stigli kući. Dakle, kako se ja mogu odmarati?“ Sljedeći događaj svjedočanstvo je ove velike Gospodove tvrdnje.

Vrhovna ljubav na djelu

Bilo je to u proljeće 1992. godine. U grupi koja je putovala iz Anantapura u Kerala bilo nas je 21. Mnoge od nas završile su školovanje i nosile smo sa sobom puno prtljage. Ja još uvijek ne znam kako se to dogodilo jer sada bi bilo doista riskantno poduzeti nešto takvo, ali na dan našeg povratka kući mi smo imale samo 'redovne' karte za vlak, bez ikakvih rezervacija. Sredinom jutra, ukrcale smo se u vlak na postaji u Anantapuru i trebale smo sljedećeg dana stići u različite dijelove Kerale. Ušle smo u vagon koji se zaustavio ispred nas. Mnoge od nas zaglavile su pored toaleta poput izbjeglica, ali to nije moglo odvratiti naše dobro raspoloženje! Mislile smo da ćemo se suočiti s kontrolorom voznih karata – *Train Ticket Examiner (TTE)* kada on dođe i do tada nećemo brinuti. Ili drugim riječima: 'most ćemo prijeći kada do njega stignemo' budući da nije bilo drugog izbora. Ali cijelo to vrijeme, svaka je od nas potihom upućivala molitve našem Gospodu da nas sigurno provede ovim putovanjem.

Nakon nekog vremena, na našu veliku žalost, saznale smo da će vagon u kojem smo bile, biti priključen na lokomotivu i zatim otkvačen na postaji na koju ćemo stići u ponoć. Tako da smo odlučile sići s vlaka na željezničkoj postaji u Dharmavaramu i presjesti na drugi vlak koji vozi do naših destinacija u Kerala.

Opterećene 'tonama' prtljage i glazbenim instrumentima kao što je vīṇā, izišle smo iz vlaka u Dharmavaramu i oblikovale ljudski 'lanac' prebacujući prtljagu jedna drugoj sve do drugog vlaka, koji je bio daleko ispred nas. Upravo u tom trenutku obratio mi se kontrolor voznih karata i pitao što to smjeramo. Zatekao me pitanjem i ja nisam imala neki pravi odgovor, a ni vremena objašnjavati pa sam promrmljala nešto nerazumljivo i nastavila nadgledati 'operaciju'. Vlak je trebao krenuti svakog trenutka. Kontrolor karata nas je neko vrijeme promatrao, a onda me pomalo nestrpljivo upitao: „Jeste li vi studentice iz Sai Babinog koledža u Anantapuru?” Začuvši Bhagavānovo ime od potpunoga stranca, zastala sam i posvetila mu pozornost. Nakon toga je on nastavio: „Vidite, gospođice, mi smo dobili poruku od našeg 'nadređenog' da će skupina djevojaka, studentica iz Sai Babinog koledža u Anantapuru, doći ovim vlakom i da trebamo za njih pripremiti 21 ležaj u odjeljcima u Dharmavaramu.” Dok sam ga slušala otvorenih ustiju, on je

nastavio: „Ako vi odmah sada ne želite zauzeti te ležajeve, ja ću ih staviti na raspolaganje drugima.” Trebale smo reagirati odmah i ne gubiti ni trenutak. Brzo smo se pregrupirale i pobjedonosno otišle preuzeti za nas rezervirane ležajeve. Ja sam pokušala upitati kontrolora tko je bio taj 'nadređeni' i kako mu je on prenio poruku, ali on je govorio nešto neodređeno i, nakon što je provjerio naše putne karte, nestao je. Mi nikomu nismo rekle za naše nevolje. Isto tako, nikada ne bismo saznale da je to sve bilo uređeno za nas, ni komu se obratiti da bismo dobile tu uslugu. Da nismo slučajno ušle u 'pogrešan' vagon, Bog zna što se moglo dogoditi! 'Pogrešan' vagon doveo nas je do toga da smo upoznale kontrolora voznih karata, jednako kao što nas 'pogrešne' odluke u životu dovedu do našeg cilja - kada Bog zapovijeda. U ovom svijetu pomoć rijetko dolazi besplatno. U svijetu u kojem se daje i uzima, uvijek postoje neke 'kvake'. Ali u ovom slučaju to se dogodilo odjednom, neočekivana pomoć došla je a da ju nismo tražile, u trenutku kada nam je bila potrebna. Mi smo bile zabrinute, možda smo oduševljenje i vjeru koju mladi imaju trebale predati Svamiju. Vjerovali smo da će se sve na neki način dovesti u red. Iako nikada nismo mogle ni zamisliti da će to biti obavljeno na tako kraljevski način! Još uvijek se sjećam udobnih ležajeva, čak je i *vīṇā* [glazbeni instrument, nap. lekt.] imala jedan samo za sebe!

Samopouzdanje je pouzdanje u Saija

Priča ovdje ne završava. Ja sam trebala putovati do Triruvanthapurama, ali sam mislila da bi bilo bolje sići s vlaka na manjoj postaji koja se zove Aluva i nakon toga presjesti na drugi vlak jer je ovaj vlak išao samo do Kochija. Sišla sam s vlaka i uputila se u čekaonicu za žene koja se nalazila pored male kavane. Čekaonica se ubrzo napunila velikim brojem žena, ali nakon nekog vremena začula sam neko komešanje i, na moje iznenađenje, vidjela da ljudi u velikom broju žurno izlaze. Kada sam upitala o čemu se radi, bilo mi je rečeno da su u gradu izbili iznenadni nemiri povezani s vjerskim pitanjem i da se skupina nasilnika približava željezničkoj postaji. Zatečena i zatrpana prtljagom, nisam imala kamo otići. Mogla sam čuti svjetinu kako se približava. Naprosto, u tišini, potpuno sama, sjedila sam u čekaonici i, za divno čudo, nisam osjećala nikakvu paniku. To je bio jedan od

onih trenutaka kada sam bila sigurna da će me Bhagavān zaštititi. I tako sam čekala. Čula sam zvukove razbijenog stakla u susjedstvu, zatim povike i vriskove. Nakon nekog vremena, nastala je tišina. Polako, ljudi su se počeli vraćati natrag. I ja sam ustala i krenula istraživati. Vidjela sam da su horde nasilnika došle do kavane u susjedstvu, razbile prozor, napravile nered i onda se jednostavno vratile natrag odakle su i došle. Neka 'nevidljiva ruka' navela ih je da se okrenu i odu od mjesta gdje sam sjedila, oslanjajući se samo na Gospoda bez čije volje čak ni vlat trave ne može zatreperiti. Isti Gospod, koji se prerušio i pojavio u obliku 'nadređenog dužnosnika' željeznice, onaj koji je na tajanstveni način odgovorio na ono što Ga se nije tražilo, na nenapisane zahtjeve, bio je i ovdje na djelu. Naravno, mogla bi se pronaći racionalna objašnjenja i mnoga su mi kasnije i bila ponuđena, ali u tom trenutku potrebe, to nije bio *ratio*, već vjera koja je bila na djelu i održala me snažnom.

Neponovljivi Bog

Kada živite blizu Boga, čuda su prilično uobičajena. Nakon nekog vremena, vi ih počinjete uzimati kao nešto sasvim prirodno. Katolički svećenik, koji je bio jedan od vanjskih ispitivača tijekom tečaja za bakalaureat na području obrazovanja u Thiruvananthapuramu, jednom me upitao jesu li čuda koja izvodi Sai Baba istinska. To je bilo pitanje koje sam od njega najmanje očekivala! „Stvara li On zaista sve to? Jesli li to vidjela?” Moj je spontani odgovor na to pitanje bio: „Čuda nisu čuda u Svamijevoj prisutnosti, ona su za Njega nešto sasvim prirodno.” To što Sunce izlazi svaki dan i šalje zrake energije da bi održale Zemlju, to je veliko čudo. Ali mi to prihvaćamo kao nešto što je tako kako jest. Mi ne postavljamo pitanje zašto treba postojati život na Zemlji, a ne na Veneri ili na Marsu. Mi se ne prestajemo diviti tim čudima. Mi jednostavno vjerujemo i to postaje sastavnim dijelom naše psihe. Mi to prihvaćamo. Isto je to tako i s Bhagavānom Babom. Nakon proživljenih iskustava s Njim, Njegovi poklonici vjeruju u Njega. Što se njih tiče, za Njega ništa nije nemoguće. Zašto govoriti o nadnaravnom ili o natprirodnom i upuštati se u intelektualne rasprave?

U potpuno materijalističkom i podijeljenom svijetu u kojem živimo, što bi moglo

biti veće čudo nego da nam netko osigura besplatnu zdravstvenu zaštitu (medicare), besplatno obrazovanje (educare) i besplatnu društvenu skrb (sociocare) najviše kvalitete za tisuće ljudi, bez ikakve obveze, bez ikakvih postavljanja pitanja o staležu, porijeklu, religiji, narodnosti, rasi, rodu ili o nečemu takvom? Jedini kriterij koji se ovdje postavlja je potreba. Zato, od regija u unutarnjem dijelu Andhre u kojima žive 'naksaliti' (radikalni komunisti, maoisti) do sušom sprženog grada Chennaija, Svamijev projekt opskrbe pitkom vodom (Drinking Water Supply Project) dopire s istom nakanom – radi ublažavanja ljudske patnje. Postoje ljudi koji pokušavaju znanstveno dokazati da je to vrlo uspješno izvedena prijevara, da negdje postoji neka 'zamka'. Određeni televizijski programi čak imaju takozvane mađioničare koji izvode pojavljivanje vibhutija pred malom djecom da bi ih 'prosvijetlili'.

Za materijaliste i određene znanstvenike tipično je da pokušavaju razotkriti srž fenomena i usmjeriti svoje usko viđenje na „kako”, a nikada na „zašto” se nešto događa. Zbog toga oni vrlo često propuštaju vidjeti širu sliku ili ne uspijevaju vidjeti najočitije činjenice, jasne i laicima. Zato ti takozvani racionalisti čak ni ne pokušavaju shvatiti da Svamijev vibhuti ima određene odlike koje nikada neće biti moguće duplicirati. Vibhuti našega voljenoga Gospoda je liječio, izliječio, 'poništi'o karcinom, spasio od nevolja, odvratio nesreće, zaštitio tijekom nepogoda, učinio da nijemi progovore, da hromi prohodaju, da slijepi progledaju. Taj će isti vibhuti u jednom trenutku biti jednom čovjeku gorkog, a drugom slatkog okusa. Bilo bi zanimljivo vidjeti ponovno dupliciranje svega toga, a i to izvan laboratorija, bez 'kontroliranih' uvjeta. Bhagavāna nije moguće kopirati zbog onoga što On jest i zašto se On utjelovio.

Na kraju krajeva, čuda su Svamiju posve prirodna jer su ona izraz Njegove neizmjerne, sveobuhvatne ljubavi prema čovječanstvu koje pati. To je Njegova beskrajna suosjećajnost koja navire i izlijeva se kao sveti pepeo, lančići i prstenje, amuleti ili zlatni Šivin lingam kao odgovor na molitve milijuna poklonika na dan proslave velike Šivine noći - *śivarātri*. Mađutim, da bi se mogao razumjeti čak i najmanji djelić ove božanske pojave, potrebno je imati srce koje vjeruje u mogućnost ljubavi u svijetu lišenom ljubavi. Takva ljubav koja ne traži ništa

zauzvrat, koja je nježna, trenutačna, strpljiva, koja prašta, koja je sveobuhvatna i koja se širi na sva bića, ljude, životinje i kukce, bez obzira na to je li shvaćena ili ne, bez obzira što je vrlo često nerazumljiva uskogrudnim ljudskim umovima, jest nešto što je moguće samo doživjeti, ali nikada i objasniti.

Još jedan lijepi trenutak

Da bih ilustrirala jednostavnost Njegove božanske prirode, prisjećam se još jednog lijepog trenutka iz mojih studentskih dana. To je slučaj izlječenja koji mi sada pada na pamet. Jednom smo mi, sve studentice iz Anantapura, trebale doći u Puttaparthi na Svamijev daršan. Tih dana, bilo nam je dopušteno donijeti pladanj sa slatkišima i ponuditi ga Babi za 'rodendanski blagoslov'. Sjedila sam iza djevojke koja je držala takav pladanj. Svami je došao blizu nas, zahvatio je punu šaku čokoladica i veselo ih prosuo na nas te otišao dalje. Nakon što je On već prilično odmakao, zapazila sam da je sestra pored mene odjednom počela nekontrolirano jecati. Znala sam da ona nije baš dobro, imala je neku bolest oka koja je zahtijevala manji operativni zahvat. I onda mi je ona rekla što se dogodilo.

Imala je neki problem s okom zbog čega je vidjela crne točke. Liječnik kod kuće savjetovao joj je manji operativni zahvat, ali ona se toga bojala. Kada je Svami izišao na daršan, tê su crne točke posve pokrile njeno vidno polje pa Ga ona nije mogla jasno vidjeti. Zbog toga je bila jako žalosna pa čak i onda kada ju je slatkiš, koji je Svami slučajno i zaigrano bacio, pogodio u oko i pomaknuo joj naočale. Dok je sva u suzama pokušavala obrisati mokro lice, još uvijek se tresući zbog Svamijevog izravnog pogotka, na svoje iznenađenje, otkrila je da može jasno vidjeti! Crne točke koje su ometale njezin vid, naprosto su nestale pogođene tim 'projektilom' ljubavi!

Život sa Saijem – putovanje ljubavi

To je ono što Svami jest – ugodan, jednostavan, prirodan, nenametljiv, nestašan, radostan i suosjećajan toliko da to nije moguće ni sa čime usporediti. On bdije nad nama, kao što to On često kaže, onako kao što očni kapak štiti oko. A ipak, On nikada ne očekuje ništa zauzvrat. On nam je često govorio o vrijednosti

koju ima zahvalnost, o tome kako ju iskazivati našim roditeljima, našoj školi – *alma mater*. Jedino što je On očekivao od svojih studenata je da Mu priskrbimo ugled i dobro ime te da budemo uzorni članovi društva. Njegov je život tiha priča o ljubavi, a naš život sa Saijem izazovno je, ali blaženo putovanje nade i ljubavi prema istinski smislenom postojanju.

(Uz dopuštenje: Sri Sathya Sai Media Centre)

-Autorica je bivša studentica kampusa u Anantapuru koji pripada Sri Sathya Sai institutu za više obrazovanje; trenutačno predaje na fakultetu na Odjelu za engleski jezik u kampusu u Anantapuru

Odaberite bilo koje Njegovo ime, bilo koje ime koje vas privlači, odaberite bilo koji Njegov lik; svakoga dana kada se probudite na poziv rasvijetljenog Istoka (izlazećeg Sunca), izgovorite ime, meditirajte na lik; neka ime i lik budu vaši pratitelji, vodiči i zaštitnici u svim poslovima budnog stanja. A kada se navečer povučete na počinak, zahvalite se Bogu u tom liku i imenu jer je bio s vama cijeli dan. Držite li se ove discipline, ne možete pogriješiti.

– Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

To Holop with Balaram

My Dear! you will find it deep within yourself. Think it many times, ponder it, it tells you about your true nature, it gives you hope, it gives you new life, it points the way, it proves to you that GOD is within you and you are not man, man is GOD, it shows you that it is possible for you to realize GOD (Swamiji) but you and you alone must ponder this work deeply, you will find that you will begin to know what is meant by the statement: "The Self" cannot be explained, the mind knows of its existence, "The Self-GOD" is within man, you are that Self, all else is illusion of the mind's creation, the mind that creates, preserves, and destroys.

My Love! The great joy, the subtlety of the bliss, that you will feel as you come closer and closer to your Real Self; if you strive to find your self by using your mind, you will strive and strive in vain. Because the mind, cannot give you the truth; a lie cannot give you the truth; a lie can only entangle you in a web of deceit, but if you sensitize your self, awaken your true, fine, beautiful qualities

above you - nothing below you - nothing, to the right of you - or to the left of you - nothing; and dissolve your self into that nothingness, that would be the best way you could explain the realization of the Self. and yet that nothingness would not be the absence of something like the nothingness that nothingness is the fullness of everything, the power of the existence of that appears to be everything. - Baba -

Za Hislopa uz blagoslove (1971.)

Dragi moj! Naći ćeš mir duboko u sebi. Misli o tome često. Utoni duboko u tē misli. Tako će ti se otkriti istinska priroda, to će ti dati nadu i nov život. Pokazat će ti put kojim trebaš ići, dobit ćeš dokaz da je Bog u tebi, a ti nisi čovjek, već BOG. To će ti pokazati da je za tebe moguće da ostvariš Boga (Svamijija), ali ti, jedino ti moraš duboko uroniti u to. Otkrit ćeš da si počeo shvaćati što se mislilo izjavom: “Sebstvo se ne može objasniti.” Um zna za svoje postojanje. “Sebstvo-Bog” je u čovjeku, ti si Sebstvo, sve ostalo je iluzija koju je stvorio um, um koji stvara, održava i uništava.

Dragi moj! Osjetit ćeš veliku sreću i suptilnost blaženstva kad budeš sve bliže i bliže istinskom Sebstvu. Budeš li ga nastojao pronaći koristeći svoj um, tvoje će nastojanje biti uzaludno jer um ti ne može otkriti istinu. Laž ti je ne može dati. Um te može samo uplesti u mreže opsjena, no ako možeš osjetiti sâm sebe, probudit ćeš istinske, uzvišene i prekrasne osobine.

Iznad tebe – nema ničega. Ispod tebe – isto tako nema ničega, desno i lijevo od tebe – nema ničega; ‘rastopi se’ u ništavilu. To je najbolji način da sebi objasniš spoznaju Sebstva, a ipak, to ništavilo ne znači odsutnost nečega. To ništavilo je punina svega, energija postojanja tē punine pokazuje se kao – Sve.

-Baba

IMAJTE POSTOJANU VJERU U ISTINSKO SEBSTVO – ĀTMAN

Što loši utjecaji željeznog doba – kaliyuga mogu učiniti čovjeku čije je srce puno suosjećanja, čiji je govor ispunjen istinom i čije je tijelo posvećeno služanju drugima?

(stihovi na sanskrtu)

NEPREKIDNO IZGOVARAJTE BOŽJE IME

Utjelovljenja ljubavi!

U ovom svijetu sva su bića podijeljena u četiri kategorije: 1) oni koji su se rodili iz jajeta – *andāja*; 2) oni koji su se rodili iz majčine utrobe – *pindāja*; 3) oni koji su rođeni iz zemlje – *udbhija*; 4) oni koji su rođeni iz znoja – *svedāja*.

Ispravnost – *dharma* vas štiti od patnji

U okviru svake od kategorija postoji 2.100.000 vrsta. Zato se kaže da je 8. 400.000 vrsta u Božjoj kreaciji. Tih 8.400.000 vrsta podliježe trima vrstama patnje: patnji što se odnosi na materijalnu stvarnost – *ādhībhautika*, patnji što se odnosi na natprirodne sile – *ādhidaivika* i patnji što se odnosi na najviše Sebstvo i proizlazi iz tjelesnih i mentalnih poticaja u čovjeku – *ādhyātmika*. *Ādhībhautika* se odnosi na bolesti uzrokovane čovjekovom vezanošću za fizički svijet. Također se odnosi na bolesti koje uzrokuju insekti poput komaraca i muha. *Ādhidaivika* je povezana s patnjama uzrokovanim prirodnim nepogodama, potresima, poplavama i epidemijama poput kolere i kuge. *Ādhyātmika* se odnosi se na patnje koje su posljedica pogrešne hrane i loših navika. To isto tako ukazuje na patnje koje uzrokuju okrutne životinje i opaki ljudi.

Koji je lijek za ove tri vrste patnje? Pojedinaac treba imati snažnu vjeru u Sebstvo.

To je lijek za sve vrste patnje. Treba nastojati doživjeti atmičko blaženstvo, za što je propisano devet puteva predanosti: slušanje – *śravanam*, pjevanje – *kīrtanam*, kontempliranje o Višņuu – *višnusmaranam*, služenje Njegovim lotosnim stopalima – *pādasevanam*, štovanje – *vandanam*, obredno štovanje – *arcanam*, njegovanje odnosa gospodar sluga – *dāsyam*, prijateljstvo – *sneham*, posvećivanje, žrtvovanje sebe Bogu – *ātmanivendanam*. Čovjek se može osloboditi svih svojih nevolja prihvaćanjem bilo kojeg od ovih devet puteva.

Prije nego što je započeo rat na Kurukšetri, Duryodhana i Duśāsana poklonili su se pred svojom majkom Gandhari i zamolili ju za blagoslov. Gandhari je bila osoba čista srca, postojana uma i nesebične ljubavi te ih je blagoslovila govoreći: „Pobjeda je tamo gdje je ispravnost – *yato dharmah tato jayah*.“ Nakon toga su oni otišli do svog učitelja Dronācārye da mu iskažu poštovanje. On ih je blagoslovio govoreći: „Kṛṣṇa je tamo gdje je ispravnost. Tamo gdje je Kṛṣṇa, tamo je i pobjeda – *yato dharmah tato kṛṣṇa yato kṛṣṇa tato jayah*.” Vi ste rođeni kao ljudska bića, ali slijedite li ispravnost – *dharma* propisanu za ljudska bića? Ako je tomu tako, onda će vas vaša *dharma* sasvim sigurno zaštititi.

Danas je čovjek podvrgnut teškoćama zato jer je zaboravio svoj izvor. Riba je rođena u vodi. Ona ne može preživjeti ni trenutak bez vode. Ona je sretna samo kada se nalazi u vodi, mjestu odakle je i potekla. Što je čovjekov izvor? Gospod Kṛṣṇa je objavio u Bhagavadgīti: „Vječno istinsko Sebstvo – *ātman* u svim bićima dio je mogega bića – *mamaivamšo jīvaloke jīva bhūtah sanātana*; svako biće je dio mogega vječnoga Sebstva.” Iz toga je očigledno da je čovjek iskra Božja. On je potekao iz načela istinskog Sebstva.

Budući da je rođen iz istinskog Sebstva - *ātman*, čovjek bi trebao uvijek kontemplirati o *ātmanu*. Čovjek će postati nemiran i suočiti se s teškoćama ako Ga zaboravi. Zato nikada nemojte zaboraviti *ātmana*, izvor iz kojeg ste potekli. Imajte vjeru u Njega. Poštujte ga i cijenite. Odnosite se prema *ātmanu* kao prema temelju vašega života. To je *dharma* uz koju bi čovjek trebao prijanjati. Vi možete zauzimati neki položaj u vlasti, možete imati bogatstvo i imovinu, ali ništa od toga ne može vas zaštititi. Samo vas vjera u Sebstvo može zaštititi. Možete započeti bilo koji posao, ali trebali biste imati nepokolebljivu vjeru u *ātmana*.

Kada majka odlazi na rijeku po vodu, ona ostavlja dijete u kolijevci. Na putu kući ona će možda razgovarati s drugim ženama, ali njezin je um stalno usredotočen na njezino dijete. Ona se želi vratiti kući što je brže moguće, prije nego što se njezino dijete probudi i počne plakati. Isto tako, vaš bi um, što god radili, trebao biti stalno usredotočen na *ātmana*. To bi trebao biti vaš cilj.

Usredotočite svoj um na Boga

Vi ste pjevali bhajane tijekom cijele noći. Dok pjevate bhajane, pjevate različite pjesme različitih melodija i ritmova, ali vaš um bi trebao stalno biti usredotočen na istinsko Sebstvo – *ātman*. Sve vaše aktivnosti trebaju biti obavljene samo s jednom svrhom, da ugodite Bogu. Arjuna je pitao Kṛṣṇu kako se može boriti u ratu ako stalno mora misliti na Boga. Kṛṣṇa je odvratio: „O, nerazumni čovječe, tvoje tijelo i osjećaji uključeni su u ratovanje. Ako je tomu tako, ti svoj um uvijek možeš usredotočiti na Boga.”

Usmjerite svoj um na Boga umjesto na osjetila. Kao što sam vam jučer naglasio, osjetila su odgovorna za oboje, za zasluge i grijeh. Ako ih koristite na pogrešan način, poćinit ćete grijeh. Ako se koriste na ispravan način, dovest će do zasluga. Govorite blago i nježno i njegujte dobar um. Samo tada ćete zadobiti poštovanje drugih. *Vi ne možete uvijek ugoditi drugima, ali uvijek možete govoriti ugodno.* Njegujte ispravno viđenje. Zli će vas pogledi dovesti u opasnost.

Kīchaka je bacio zao pogled na Draupadi što je na kraju dovelo do njegove smrti od strane Bhīme. Ne slušajte zle priće. Kaikeyī je obratila pozornost na zle rijeći Mandhare, što je na kraju dovelo do Rāminog progonstva, a njega je voljela više od vlastitog sina Bharate. Hoćete li danas naići na ikoju ženu koja nosi ime „Kaikeyī“ ili „Mandhara“? Ne. Društvo neće poštovati one koji se upuštaju u zao govor i slušaju ono što je loše. Dakle, vi biste uvijek trebali govoriti dobro i slušati samo dobre rijeći.

Ako slučajno ćujete nešto što je zlo, nemojte to dijeliti s drugima. Ćemu izazivati nemir u drugima, govoreći im nešto što je vas uznemirilo? Danas postoje ljudi koji ne samo da svoje uho nude zlom govoru, već i šire to zlo na ostale, uzrokujući veliku kolićinu nemira. Pojedinać stjeće zasluge služeći druge, a ćini grijeh

povređujući ih – *paropakāra punyaya, paropakāra parapīdanam*. Neka vaš jezik izgovara riječi koje će donijeti radost drugima. Upravo ste to činili tijekom cijele noći. Pjevali ste ime Božje i to je donosilo radost kako pojedincu tako i svima vama. Kada mislite na Boga, neće biti mjesta kritikama ili govorenju loših stvari o drugima, ali postoji vrsta molitve u kojoj poklonik podsjeća Boga na one koji su Ga uznemiravali.

Jednom je Vidhura molio Kṛṣṇu: „O, Kṛṣṇa, zašto Ti ne dolaziš u moj dom? Ja Te nikada nisam zavezao za stup niti Te bičevao kao što je to činila Sakkubaina svekrva. Nikada Te nisam pokušavao povrijediti kao što je to učinio Kamsa. Nikada Te nisam zlostavljao i vrijeđao kao što je to činio Śiśupāla. Zašto Ti onda ne posjećuješ moj dom?”

Trebate biti svjesni toga da je Śiśupāla teško vrijeđao i zlostavljao Kṛṣṇu na javnoj raspravi sumnjajući u njegovu vjerodostojnost i negodujući zbog velike ponude koju je Kṛṣṇi dao Dharmarāja na kraju Rajasuya Yāge. On je rekao:

Zar misliš da zaslužuješ ovu počast zato jer si ukrao sarije pastiricama – gopikā dok su se one kupale? Ili misliš da ti to zaslužuješ zato jer si sve svoje vrijeme proveo u društvu pastira? Prestani s tim preuveličavanjem samoga sebe i zašuti!

(stihovi na teluškom)

Zato što je Śiśupāla prekoračio granice, Kṛṣṇa, je uzeo pladanj s položenom ponudom, zavitlao ga na Śiśupālu i odsjekao mu glavu. Svi su odobravali Kṛṣṇin postupak. Mnogi su ljudi mislili da je Kṛṣṇa, svojim diskom ubio Śiśupālu, ali to je bio samo pladanj koji mu je odrezao glavu.

Ispunite svoje srce svetim osjećajima

Kada vrijeme nije povoljno, čak će se i štap u ruci pretvoriti u zmiju. Nasuprot tomu, ako je vaše vrijeme povoljno, čak i ako nagazite na zmiju, ona će ostati bezopasna poput štapa. Da biste uvijek mogli uživati u povoljnom vremenu, morate svoje srce ispuniti svetim osjećajima.

Povijest Indije – *Bharat* prepuna je primjera koji svjedoče tu istinu. Ta sveta povijest danas se zaboravlja i ljudi pribjegavaju nezakonitim sredstvima, dajući loš

primjer. Naučite svete lekcije koje vas uči povijest Indije. Njegujte svete osjećaje. Neka vaše uši slušaju svete priče. Neka vaš jezik izgovara svete riječi i neka vaše ruke budu zaposlene zaslužnim i hvalevrijednim djelima. Zna li zašto vam je Bog dao ruke? Zar samo zato da nahranite svoj želudac? Ne. Njih je potrebno koristiti za služenje društvu. Zna li zašto su vam dana stopala? Ne da lutate ulicama poput skitnice, već da posjećujete sveta mjesta.

Ljudi vide svašta svojim širom otvorenim očima, ali kada posjećuju hram, oni sklapaju oči dok stoje ispred prekrasnog lika Gospoda. Koje li ironije! Osjetila vas mogu odvesti do grijeha ili do zasluge. Vaša je dužnost usmjeriti ih na pravi put i steći zaslugu. Tada će Bog ispuniti vaše želje. Vi Ga ne trebate to tražiti.

Ne traži, ume, ne traži. Što ćeš više tražiti, to ćeš više biti zanemarivan. Bog će ti sasvim sigurno podariti ono što zaslužuješ, a da Ga to ni ne tražiš. Nije li On uslišio Sabarinu želju bez da Ga je ona išta tražila? Nije li On spasio Jatāyua bez da Ga je on išta tražio, već je žrtvovao svoj život zbog Njega?

(stihovi na teluškom)

Jučer navečer, u 18.00 sati, započelo je najpovoljnije vrijeme, tijekom kojega je došlo do nastanka lingama. Zašto se Śivina noć – *śivarātri* smatra povoljnom? Razlog je sljedeći. Mjesec ima 16 aspekata – *kāla*, a tako i um. Na dan Śivine noći, 15 je sjedinjeno i samo jedan preostaje. Kad se svih 16 aspekata sjedini, postiže se božanskost. Do potpunog sjedinjenja doći će samo kada se Božje ime izgovara neprekidno i svim srcem.

-Izvadak iz Bhagavānova govora održanog 22. veljače 2001. godine prigodom obilježavanja Śivine noći – *śivarātri* u Prasanthi Nilayamu

NASTANAK SRI SATHYA SAI GOKULAMA

Balachandra Rayker

Moj otac Sanmarg Krishna Shet i ja otišli smo u Brindāvan u rujnu 1970. godine. Trebao razgovarati sa Svamijem pa je zatražio intervju. Budući da smo pozvani na jedan, čekali smo u blizini „Bungalova”, kako se Svamijeva rezidencija nazivala prije Trayee. Bilo je oko 15.00 sati kada se gospodin Ramabrahmam, koji je vodio brigu o Brindāvanu i bio veliki Svamijev poklonik, zaustavio pored nas i razgovarao s nama. U blizini, u jednom kutu, krava po imenu „Yagnamatha“, pasla je travu. Pokazujući na nju, on je rekao da se mlijeko tē krave koristi za Svamija. Ali, ona je imala sve manje mlijeka. Čuvši to, moj otac je upitao može li on Svamiju dati jednu od svojih krava. „Zašto ti ne pitaš Svamija, s Njime ćeš ionako uskoro razgovarati”, odvratio je gospodin Ramabrahmam. Kada je moj otac za vrijeme intervjuja upitao Svamija može li Mu pokloniti kravu, On je rekao: „U redu, dovedi kravu ovamo i ja ću pokrenuti Gokulam.”

Prvog tjedna u prosincu 1970. godine rodilo se tele koje je našlo utočište u našem domu u Mangaluruu. Posljednjeg tjedna u prosincu odlučili smo odvesti kravu i tele u Brindāvan. Moji su roditelji sjedili u prednjem dijelu kamiona zajedno s vozačem, a ja u stražnjem dijelu među balama sijena, zajedno s kravom i teletom. Kamion se inače redovito svakodnevno koristio za prijevoz crepova. Tako iskusan vozač sada je zalutao vozeći noću i mi smo ujutro došli u grad Pavagada, umjesto da smo stigli u Brindāvan (Bengaluru). Kada je pronašao put koji vodi do Brindāvana, bilo je već 13.00 sati.

Dok smo mi bili zaokupljeni pronalaženjem puta za Brindāvan, Svami se pripremao za naš dolazak. Negdje oko podneva, s ciljem da kravi bude što ugodnije, On je naručio kamion koji je dovezao zemlju i nasipao ju na mjesto gdje je krava trebala sići s kamiona. Grupa žena pripremala je obred Pūrṇakumbham. One su priredile kurkumu – *tumeric*, crveni cvjetni prah – *kumkum*, cvijeće, voće i *ārati* za kraljevski doček. Nitko nije znao za koga se doček priprema. One su samo slijedile Svamijeve upute.

Kada smo ušli na vrata Brindāvana, Svami je bio spreman. Zatražio je da se

kamion parkira tako da stražnjim dijelom bude pored hrpe zemlje. Položivši dasku od stražnjeg dijela kamiona do nasipane zemlje, krava i tele izvedeni su iz kamiona. Pokazujući na mjesto gdje sam ja stajao, On se našalio: „Postavite dasku na njegovu glavu”. Tako mi je Svami vratio osmijeh na lice nakon duge i iscrpljujuće vožnje. Žene su izrazile dobrodošlicu Pūrṇakumbhamom. Izvele su žrtveni obred koristeći kurkumu, crveni cvjetni prah i cvijeće, nakon čega je slijedio *ārati*. Svami je upitao: „Jede li krava banane?” i nahranio je kravu bananama. „Jede li jabuke”, upitao je On i nahranio ju jabukama. „Krava izgleda kao siromašni svećenik, nadgledatelj obreda - *brāhmaṇ*”, komentirao je njezin dotjeran izgled. Kasnije smo saznali da je tele dobilo ime Shankara.

Nama su nakon toga bile iskazane nezaboravne počasti. Svami nas je sve pozvao da s Njim ručamo. „Gdje su oni?”, Svami me je upitao, misleći na vozača i na čistača kamiona. Potrčao sam van i doveo ih da nam se pridruže na ručku u Svamijevoj rezidenciji. Svami je poslužen za stolom dok je nas petero sjedilo na podu. Bila je to ukusna gozba. Posluženi smo jelom od slatkog ukuhanog mlijeka – *basundi*, bananama i mnogim drugih jelima. Još uvijek ne mogu zaboraviti ručak s *basundijem*! Nakon što smo završili obrok, bili smo pozvani u sobu za intervju. Tu je Svami materijalizirao dva privjeska i dao ih vozaču i čistaču. Rekao je vozaču da prestane piti alkohol i za njega je još materijalizirao vibhuti.

Godine 1976. Svami je u svom crvenom automobilu povezao moga oca da mu pokaže Sri Sathya Sai Gokulam u Puttaparthiju. On se u međuvremenu proširio. Slučajan razgovor s gospodinom Ramabrahmamom potaknuo je taj mali dar Svamiju. Svami ne samo da ga je prihvatio, već se i sâm uključio, uložio puno vremena obavljajući sve pripreme i blagoslovio nas obilato. Mi smo Mu zauvijek zahvalni.

-Autor, gospodin Balachandra Rayker, dugogodišnji je Bhagavānov poklonik iz Mangaluru.

RĀMĀYANA KROZ SAIJEVE BHAJANE

Priča o spjevu *Rāmāyana* oživjela je kada je Sri Sathya Sai Media Centre izradio očaravajuću i inovativnu glazbenu izvedbu *Rāmāyana kroz Saijeve bhajane* u Sai Kulwant dvorani dana 31. siječnja 2021. godine. Program koji je započeo u 17.00 sati, prikazao je božansku i svetu životnu priču Gospoda Rāme kroz Saijeve bhajane te uz pratnju poučnih komentara i prekrasnih ilustracija na LED ekranima. Ovaj zanimljiv i živopisan program, temeljen na knjizi *Priča o Rāmi – Rāmakathā rāsavāhinī* koju je napisao Bhagavān Sri Sathya Sai Baba, uključivao je i dobro poznate Saijeve bhajane, među kojima su bili *Raghunandana Hey Raghunandana*, *Sri Rama Charanam Sri Rama Charanam Sri Rama Charanam Bhaje*, *Om Sri Ram Jai Ram Jai Jai Ram*, *Karuna Samudra Sri Rama*. Program je završio prikazivanjem videosnimke bhajana *Rama Rama Rama Sita* koji je otpjevao Bhagavān.

Tom prigodom obilježeno je i pokretanje logotipa povodom 96. rođendana Bhagavānova silaska te pokretanje nove web stranice (beta verzija) Sri Sathya Sai Media Centra i YouTube kanala za djecu „Sri Sathya Sai Kids World“. Slijedio je program bhajana koji je završio snimkom na kojoj Bhagavān pjeva *Prema Mudita Manase Kaho Rama Rama Ram*.

Nije vanjska odlika ono što je važno; unutarinja snaga je ta koja daje vrijednost i značaj. Srce treba biti čisto. Stalno prisjećanje na slavu i veličanstvenost Boga, stanovnika naših srca, uz korištenje imena kao instrumenta, pomaže da se srce pročisti. To je vitamin B12 koji promiče duhovno zdravlje. Nema potrebe za bilo kojom drugom tabletom.

– Bhagavān Sri Sathya Sai Baba

Okrenite svoje osjećaje prema meni

Ja ne volim bhajane koji promiču natjecateljski duh, suparništvo, zavist ili egoizam što izvire iz netolerancije. Ja cijenim i nagrađujem poniznost, moralnu čvrstoću, suosjećanje, služenje, bratstvo i stalno prisjećanje na Boga. Ako želite imati moju sliku u svome srcu, trebate okrenuti objektiv kamere prema meni, zar ne? Okrenite vaš intelekt, osjećaje, sve vaše aktivosti prema meni i onda će sigurno moja slika biti utisnuta u vašem srcu. Ako je objektiv vaše kamere okrenut prema svijetu i svjetovnim stvarima, kako može moja slika biti utisnuta u vašem srcu?

– Bhagavān Sri Sathya Sai Baba